

மு.வ. நினைவுகள்

செ. கணேசலிங்கன்

UNIVERSITY OF PERAMBUR

515079

Handwritten signature

515079

மு.வ. நினைவுகள்

செ. கணேசலிங்கன்

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்

184, பிராட்வே : : சென்னை - 600 108

515079

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1997

©

விலை ரூபா : 20/-

Title : Mu.Va. Ninaivugal

Subject : Recollection of Mu.Va.

Author : Se. Ganesalingan

Size : 12.5 x 18 cm

No. of Pages : 88

Paper : 11.6 kg cream wove

Type : 11 point

Binding : Art Board

Publishers : **KUMARAN PUBLISHERS**
79, 1st Street
Kumaran Colony, Vadapalani
Chennai - 600 026

Laser Typesetting : **SUVITA COMPUTERS**
110, T.P. Koil St., Triplicane,
Chennai - 600 005
Ph. : 855 2305

Printer :

512078

இராதா அம்மையார்

நினைவாக

பொருளடக்கம்

பக்கம்

	முன்னுரை	1
1.	ஒரு நாடகம்	5
2.	முதற் சந்திப்பு	10
3.	இலங்கைப் பயணம்	15
4.	நண்பர்	23
5.	திரு.வி.க.	26
6.	நாவல் எழுத்து	33
7.	தாயார்	39
8.	இயற்கை வாழ்வு	43
9.	அறிவுரை	47
10.	பணம்	50
11.	பாரி நிலையம்	53
12.	பதிப்பகம்	55
13.	சமதர்மம்	60
14.	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	62
15.	தமிழிசைச் சங்கத்தில்	64
16.	மனைவியார்	66
17.	தமிழ் மொழி	68
18.	காண்டேகர்	70
19.	கடைசிச் சந்திப்பு	74
20.	முரண்பாடு	77
21.	மறக்க முடியாதவை	80
22.	மறைவின் தாக்கம்	82

மு.வ. நினைவுகள் - முன்னுரையாக

மு.வ. வாழ்ந்தபோது 20 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நேரடியாகவும் கடித மூலமும் நண்பராகப் பழகும் வாய்ப்புக் கிட்டியது என் அதிர்ஷ்டம். அவர் மறைந்து 23 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இச்சிறு நூலைச் சில நாளில் எழுதி முடித்தேன்.

இந்நூல் மூலம் மு.வ. எழுத்துகளை மதிப்பீடு செய்வதல்ல என் நோக்கம். அது பெரிய பணி. திறனாய்வாளர், பல்கலைக்கழகத்தவர் பணி. அறிஞராக, எழுத்தாளராக, மனிதராக, நண்பராக அவருடன் பழகிய வேளை நடைபெற்ற சில நிகழ்ச்சிகள், உரையாடல்களில் இன்னும் முதுமையில் என் நினைவில் வந்தவற்றை மட்டும் குறித்து வைப்பதே என் நோக்கமாகும். அதே வேளை அந்நினைவுகளை ஒட்டிய என் வாழ்வில் நடந்தவற்றையும் ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டுள்ளேன். அவற்றை எழுத்தில் பொறிப்பதும் என் நோக்கமாகும்.

முதுமை தொடர நினைவாற்றலும் குறைந்து வருவது இயல்பு. ஒரு சிலர் அவ்வேளையும் நினைவாற்றலில் சிறப்புப் பெற்றிருப்பது விதி விலக்காகும். விதிவிலக்கு விதியாகாது.

ஆகவே, இத்தனை காலத்திற்குப் பின்னரும் நினைவில் நிலைத்திருந்தவற்றில் எழுத்து வடிவத்தில் சுருக்கிக் கூறத்தக்க வற்றையே இந்நூலில் எழுத முயன்றேன். ஆண்டுகள் கூட ஆய்ந்து பாராது நினைவில் வந்தவாறு எழுதினேன்.

எங்கோ இலங்கைத் தீவின் வடபுறக் கிராமத்தில் பிறந்து, கல்வி கற்று, சாதாரண அரசுப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தேன். அவ்வேளை அவரின் எழுத்து நடையாலும், கருத்தாலும், கற்பனையாலும், இளவயதில் ஈர்க்கப்பட்ட வாசகனாகவே அறிமுகமானேன். ஆனால் காலப்போக்கில் அவர் என்மேல் காட்டிய அன்பும் நட்பும் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. அவரின் நட்பு கிட்டிய பின்னரே நான் எழுத்துத் துறையில் நுழைந்தேன். வேறும் பலர் அவரது அன்பையும் நட்பையும் பெற்றிருப்பர். ஆயினும்

நான் எழுத்துலகில் இன்றும் தொடர்வதால் மனதில் நிலைத்த நினைவுகளை அச்சில் பொறிக்க முயன்றேன்.

மு.வ.வும் நானும் சோஷலிசத்தையே அரசியலில் வேண்டிய போதும் நடைமுறைப் போக்கில் வேறுபட்டிருந்தோம். ஆயினும் இவ்வேறுபாடு அவர் தொடர்ந்து காட்டிய அன்பையும் நட்பையும் எவ்விதமும் பாதிக்கவில்லை. சென்னை வந்தபோதெல்லாம் தொடர்ந்து அவரது விருந்தினராகவே தங்கினேன். கடிதத் தொடர்பு மிகக் குறைவே. தேவையற்றுத் தொடர்ந்து எழுதி அவருக்குத் தொல்லை தருவதைத் தவிர்த்தேன். எழுதிய கடிதம் அனைத்திற்கும் தபாலட்டையிலும் ஓரிரு தடவை கடிதத்திலும் பதில் எழுதியிருந்தார். சிலவற்றைப் பேணி வைத்திருந்தேன். படங்களுமிருந்தன.

இலங்கையில் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பங்கள், இடம் பெயர்வுகளால் அவை தவறிவிட்டன. நினைவில் நின்றவற்றையே ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

1950ல் சில நேரம் கண்டு பேசிய நட்பு அடுத்த ஆண்டில் குடும்ப நட்பாகியது பற்றியும் இந்நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். மு.வ. போலவே குடும்பத்தில் அனைவரும் அன்பு காட்டித் தொடர்ந்து பழகினர். தற்போதும் மூத்த மகன் அரசுவின் குடும்பத்தவருடன் அந்நட்பு நீடிக்கிறது.

தமிழ் கற்ற பண்டிதர்களும் வித்துவான்களும் நாவல், சிறுகதை போன்ற புதிய கலை வடிவங்களைத் தொடர்ந்து ஒதுக்கி வந்தனர். அதற்கு மாறாக, தமிழ் கற்ற மு.வ. அத்துறையில் இறங்கிப் புது வழிகாட்டினார். தமிழ் நடையையும் எளிமையாக்கி பரவலாக மக்களை படிக்கச் செய்தார். அது அவருக்கு ஒரு புதிய பரம்பரையையே பெற்றுத் தந்தது என்றே கூற வேண்டும்.

வேற்று மொழியில், குறிப்பாக ஆளும் வர்க்க மொழியான ஆங்கிலத்தை ஓரளவு கற்று மேல்நாட்டு கலை இலக்கியங்களை ஆங்கில - தமிழ் அகராதி துணைகொண்டு பெயர்த்து ஓரளவு புரிந்து கொண்டு ஆஹா அவர்களது கலை இலக்கிய வளத்தைப் பார் என்று கூறிக்கொண்டு தலைமை தாங்க முயல்பவர்களையே இன்றும் பெரும்பாலும் பார்க்கிறோம். எத்தகைய கலை, இலக்கியமும் தாய்மொழியில் எழுதப்பட்டது போலச் சுவைக்க முடியாது. நாம்

பார்ப்பது மதிப்பீடு செய்வது விமர்சிப்பது வேறு. முதலில் பண்பாட்டு உணர்வோடு புரிந்து சுவைப்பது பற்றியே குறிப்பிடுகிறேன்.

பிற மொழிகளைக் கற்றவர் அவற்றின் ஊடாகப் பெற்ற புதிய கருத்துகள், விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப உண்மைகளைத் தமிழில் கொணர்வதில் எவ்விதத் தவறுமில்லை. அவற்றைக் கற்றதனால் எல்லாம் தெரிந்தவர் நாமே எனத் தனி வர்க்கமாக உயர்த்திக் கொள்ள முயல்பவர்களையே சுட்டிக் காட்ட முன் வருகிறேன்.

மகாத்மாகாந்தி, வள்ளுவர், இளங்கோ, தாயுமானவர், இராமதீர்த்தர் மேல் மு.வ. அதிக பற்றும் நம்பிக்கையும் வைத்திருந்தார். அத்துடன் பழந்தமிழ் இலக்கியத்திலும் பண்பட்டவர். அக்கருத்துகள் அவரது நாவல்கள், சிறுகதைகள் எல்லாவற்றிலும் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம்.

ஆங்கிலத்தில் 'நேரக்கொல்லி' யாகப் புரிந்தும் புரியாதும் துப்பறியும் கதைகள், கொலை, பேய் பிசாசு கதைகள் கற்பதைவிட மு.வ. நாவல்கள் படிப்பதற்கு எளிமையாகவும் மனதை ஈர்த்துச் செல்வதையும் காணலாம்.

பாரதி, திரு.வி.க.வுக்குப் பின்னர் எளிமைப்பட்டு வந்த தமிழ் நடையை மு.வ. மேலும் ஜனநாயகப்படுத்தினார். எளிமையும் தெளிவும் அழுத்தமும் கொண்டது மு.வ.நடை. அதனாலேயே அவர் இலக்கியத்தில் ஆர்வமுள்ள நடுத்தர வகுப்பினரிடையே சில வருடங்களிலேயே செல்வாக்குப் பெற்ற எழுத்தாளரானார்.

இவ்வாறு எளிமை பெற்று வந்த தமிழ் நடையை மீண்டும் குறுகிய வட்டத்துள் ஈர்த்துச் சென்று அதுதான் கலைத்தன்மை உடையது என்று கூறும் சிறுபான்மையினரும் என்றும் இருக்கவே செய்வர்.

விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும் தமது கருத்துகளை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ கூறி நிற்பர். அதற்கு எவருக்கும் உரிமையுண்டு. அக்கருத்துகள் மக்களிடையே எவ்வாறு ஆதிக்கம் பெறுகின்றது என்பது வேறு விஷயம். அக்கருத்து எந்த வர்க்கம் சார்ந்து நிற்கிறது என்பதும் தனி விஷயம்.

மு.வ. இலக்கிய வணிகச் சந்தை, வாணிப சஞ்சிகைகள் எதையும் நாடவில்லை. தானே தன் நாவல்களை எழுதி வெளியிட்டார்.

மக்களிடம் ஆதரவு பெற்றதாலேயே தொடர்ந்தும் எழுதுவது மட்டுமல்ல வெளியிடவும் முடிந்தது.

ஒரு கால கட்டத்தில் அவரது எழுத்துகள் வருமான வரிப் பகுதியினரால் செல்வ வரிக்கும் (WEALTH TAX) உட்படுத்தப்பட்டது வேடிக்கையே. அவர் ஆரம்பத்தில் 1000 பிரதிகள் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். பின்னர் புகழ் வந்த போதும் 2000 பிரதிகளே அச்சிட்டு வெளியிட்டார். அதே வேளை தொடர்கதைகளைக் கொண்ட வணிக சஞ்சிகைகள் வாரந்தோறும் லட்சம் பிரதிகளிலிருந்து ஐந்து லட்சம் வரை விற்பனையாகின்றன.

மு.வ. எழுத்துகள் வாழ்வில் நொடிந்தவர், ஏழைகள் பக்கமே தொடர்ந்து இருப்பதைக் காணலாம். செல்வம் படைத்தவரின் இரக்கம், ஒழுக்கமற்ற தன்மையையும் ஆடம்பரம், அழிவையே பெரும்பாலும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இவ்வாறான வர்க்கப் பிரிவைக் காட்டியதோடு குடும்பங்களில் ஏற்படும் முரண்பாடுகளையும் தன் நாவல்களில் சித்தரித்துள்ளார்.

மு.வ. தான் கூற இருந்த கருத்துக்கே முதன்மை தந்தார். அவரது கதை மாந்தர் பெரும்பாலும் நல்ல தமிழிலேயே பேசினர். அதனால் கதை மாந்தர் ஆசிரியரின் சிந்தனையின் பிரதிநிதியாகவே விளங்குவர் என ஆங்கில நாவலாசிரியர் சோமசெட்மோம் கூறுவார். பர்னாட் ஷா அனைத்து நாடகப் பாத்திரம் மூலமும் ஷாவே பேசினார் என்பதை அனைவரும் அறிவர். கூறும் கருத்தே முக்கியம் என அவரும் கருதினார்.

மு.வ. நினைவுகளை எழுத எண்ணியுள்ளேன் என்றதும் பாரி நிலைய அதிபர் செல்லப்பன், டாக்டர் ந. தெய்வ சுந்தரம், மதுரை நண்பர் டாக்டர் இராசாமணி மற்றும் நண்பர் பலர் ஊக்கமூட்டினர். அவர்கட்கு நன்றி. கையெழுத்துப் படிகளைப் படித்து சில திருத்தங்களில் உதவிய நண்பர் டாக்டர். ந. தெய்வசுந்தரம் அவர்கட்கு என் அன்பு.

செ. கணேசலிங்கன்

சென்னை-26

10.10.1997

மு.வ. நினைவுகள்

1. ஒரு நாடகம்

அன்று டி.கே. சண்முகம் நடத்த ராஜராஜ சோழன் நாடகத்தை அண்ணாமலை மன்றத்தில் பார்த்து விட்டு மு.வ.வுடன் அவரது காரிலேயே அமைந்தகரை வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். 1951 ம் ஆண்டிலிருந்து ஆண்டுதோறும் சென்னையில் டிசம்பர் மாதப் பின் பகுதியில் நடைபெறும் இசைவிழாவிற்குக் கொழும்பிலிருந்து வந்து மூன்று, நாலு வாரம் வரையில் மு.வ. வீட்டில் தங்குவது வழக்கமாகிவிட்டது.

தமிழிசைச் சங்கத்தில் நடைபெறும் இசைவிழாவிற்கே பெரும்பாலும் செல்வேன். மு.வ. அங்கு பகலில் நடைபெறும் பண் ஆராய்ச்சிக் குழுவில் பங்கு பற்றுவார். மாலையில் நடைபெறும் இசைவிழாவில் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தவறாது வருவார்.

தமிழிசைச் சங்க இசைவிழாவிற்காகப் பாரி நிலைய அதிபர் செல்லப்பன் அவர்கள் எனக்குச் சீசன் டிக்கெட் வாங்கி வழங்குவார்.

1960 ம் ஆண்டு டிசம்பரில் என் மனைவி மீனாவுடன் இசைவிழாவிற்காகச் சென்னைக்கு வந்திருந்தேன். அக்டோபரிலேயே என் திருமணம் கொழும்பில் நடைபெற்றது. திருமணத்திற்கு மு.வ. வருவதாக இருந்தார். உறுதியாகக் கடிதமும் எழுதியிருந்தார். பின்னர் எதிர்பாராது பாஸ்போட் பெறுவதில் தாமதம் ஏற்பட்டது. அத்தோடு காலரா தடுப்பு ஊசி, அம்மைப் பால் கட்டுவதையும் இயற்கை வாழ்வில் நம்பிக்கை கொண்ட மு.வ. விரும்பவில்லை. இவற்றால் திருமணத்திற்கு வர முடியவில்லை.

திருமணம் முடித்த மூன்றாவது மாதம் சென்னை வந்தபோது எங்களை வரவேற்று வீட்டிலேயே தங்க வைத்தார். அங்கு வந்த பின்னரே மீனாவிற்குக் குமட்டல், உடற்சோர்வு ஏற்பட்டது.

அன்று பகல் உணவு வேளை இராதா அம்மையாரே உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தார். மு.வவுடன் அரசவும் உடனிருந்தனர்.

“முதற்தடவையாக ஒரு நல்ல செய்தியை உங்களுக்கு அறிவிக்கப் போகிறேன்.”

முவரும் என் முகத்தை ஆர்வத்தோடு பார்த்தனர்.

“மீனா தாயாகப் போகிறார்”

“வாழ்த்துக்கள்”

மீனாவைப் பார்த்து புன்முறுவலுடன் மு.வ. சொன்னார். மீனாவின் தலை குனிந்த புன்னகை. வெட்கமும் பெருமையும்.

உணவு முடிந்த பின் இராதா அம்மையார் மீனாவை அழைத்து ஆலோசனைகள், அச்சுறுத்தலோடு சொன்னார்.

நாடகத்தைப் பற்றியும் டி. சண்முகம், குந்தவைப்பிராட்டியார் நடிகைகள் பற்றியும் காரோட்ட ஒலியுடன் உரையாடியபடி வந்த போது மு.வ. திடீரென மீனாவைப் பார்த்துக் கேட்டார்:

“என்ன குழந்தை வேணும்மா”

“பெண் குழந்தை”

நானே இடையிட்டுப் பதில் கூறினேன்

“நான் மீனாவையல்லவா கேட்டேன்”

மு.வ. சிரித்தபடி மீனாவையே பதிலுக்காகப் பார்த்தார்.

“எந்தப் பெண்ணும் ஆண் குழந்தையைத்தானே விரும்புவார்கள். மீனா விதிவிலக்கில்லையே.”

“ஆமாம். பையனைத்தான் விரும்புவேன். ஆனாலும் அவர் விருப்பப்படியே பெண்ணாக இருக்கட்டும். நான் கவலைப்படமாட்டேன்” மீனா சமரசம் பேசினாள்.

“என் அம்மா முதலில் ஒரு ஆண்குழந்தையையும் பின்னர் ஒரு பெண்ணையும் பெற்றுப் பறிகொடுத்தார். பின்னர் ஐந்து ஆண்குழந்தைகள். முதலில் என் அண்ணா, பின்னர் நானும் பிறந்த பின்னர் பெண் குழந்தை ஒன்று வேண்டும் என ஒவ்வொரு தடவையும் எதிர்பார்த்து ஏமாந்தார். நாலாவது நிச்சயம் பெண் என சட்டையும் தைத்து வைத்திருந்தாராம் ஏமாற்றமே. பின்னர் ஐந்தாவதும் பெரிய ஏமாற்றம்.”

‘பஞ்சபாண்டவரா?’

மு. வ. சிரித்தபடி சொன்னார்.

“எங்கள் வீட்டில் அம்மா தவிர பெண்களோடு பழகியதே இல்லை. இப்பொதுதான் மீனாவோடு பழகுகிறேன்”

“நல்லது. பெண்குழந்தையே பெற்றுக்கொடு. விசித்திரமான ஆசைதான்.”

“பார்க்கலாம்”. மீனாவின் சிரிப்பு.

“மீனா இவரைக் காதலித்தா கட்டினீர்கள்?” - மு.வ. கேட்டார்

“இல்லையே”

“நல்லதாய் போய்விட்டது. நாடகத்தில் பார்த்தீர்களே அந்தப் பெண் குந்தவை அரச குடும்பத்தில் பிறந்த விமலாதித்தன் என்ற ஒரு சிற்றரசனைக் காதலித்தே எத்தனை கஷ்டப்பட்டாள்.”

சோகக் குரலில் மு.வ. சொன்னார்.

“காதல் என்றால் கஷ்டம், துன்பம் என்றா நீங்களும் சொல்லுவீர்கள்”

மு.வ.வை நோக்கி மீனாவே வியப்போடு சொன்னாள். அனைவரையும் குதாகலிக்கச் செய்வது 'காதல்' என்று கருதும் மரபுக்கு மாற்றான கருத்துப்பெற மு.வ. கூறியது மீனாவைக் குழப்பிவிட்டது போலிருந்தது.

“ஆமாம். நீங்கள் இந்தத் துன்பங்களிலிருந்து தப்பி விட்டீர்கள். நாடகத்திலேயே பார்த்தோம்” மு.வ. வின் சிரிப்பு மீண்டும் வெளிவந்தது.

“நாடகம் எல்லாம் வாழ்க்கையாகுமா?”

“வரலாற்றுக் கதை ஓரளவு கற்பனை கலந்து நாடகமாக்கினர். இன்பமும், துன்பமும், வீர உணர்வுமாகப் பார்த்து ரசித்தோமே.”

“விமலாதித்தன் சிற்றரசனாக இருந்த போதும் ராஜராஜன் கட்டிய சோழப் பேரரசை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்தான் எனவே நாடகக் கதை வருகிறது.”

நான் இடையிட்டுச் சொன்னேன்.

“ஆமாம் அந்தக் கிளர்ச்சிக்காரனின் வீரத்தைக் கண்டும் குந்தவை காதலித்தாள் எனக் கதை தொடர்வதையும் பார்த்தோமே.”

மு.வ. தொடர்ந்து சொன்னார்.

“குந்தவை புதுமையான நல்ல பெயர். ஒரு புரட்சிக்காரனான சிற்றரசனைக் காதலிக்கிறாள். விசித்திரமான இளவரசி.”

“குந்தவை நல்ல பெயரே. வரலாற்றில் பொறிக்கப்பட்ட பெயர் கூட. மீனா பெறப்போகும் பெண் குழந்தைக்கே வைத்து விடலாமே. புதுமையாயிருக்கும். ஏனோ தெரியவில்லை இங்கு கூட எவரும் வைப்பதில்லை.”

மு.வ. சிரிப்போடும் சிரத்தையோடும் சொல்வதாக ஒலித்தது.

“ஆமாம் நல்ல சிபார்சே, நிச்சயமாக வைப்போம். குந்தவை என்பது ராஜராஜனின் சகோதரியின் பெயராகவும் அளவு மீறிய மரியாதையோடு ஒலிக்கிறது. குந்தவி என்றே வைத்து விடலாம்”

நான் பதிலளித்தேன். ஏனோ என் மனதில் பெயர் உறுதியாக இருந்தது.

“அப்படியே மாற்றலாம். தவறில்லை ராஜராஜனின் சகோதரி குந்தவையின் வேண்டுகோளாகவே தஞ்சைப் பெரிய கோவில் கட்டப்பட்டதாக வரலாற்றுக் கதாசிரியர் கூறுவர்.”

மு.வ. சொன்னார்.

“இந்திய வரலாற்றில் ராஜராஜ சோழன் அவன் மகன் ராஜேந்திரன் பெரிய மன்னர்களே. இலங்கையைக்கூட கடல் கடந்து ஆட்சி செய்தனர்.”

“தென்னிந்தியாவில் பெரும் பகுதி மட்டுமல்ல கடல் கடந்து தென் கிழக்காசியாவில் ஓர் ஏகாதிபத்தியத்தையும் கட்டிய பெருமை இந்திய வரலாற்று மன்னர்களிடே இச் சோழ மன்னர்க்கே உரியது.”

“இந்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் சோழப் பேரரசுக்கு அத்தனை உயர்ந்த இடம் தந்ததாகக் கூறுவதற்கில்லை”

மு.வ.வைத் தொடர்ந்து நான் கூறினேன். அவரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

“ஆமாம். அதுவும் உண்மைதான்.”

2. முதற்சந்திப்பு

1950 டிசம்பர் 20 வரையில் சென்னையில் நடைபெற்றுவரும் இசை விழாவிிற்காக முதற்தடவையாக வந்திருந்தேன்.

ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை காலை என நினைக்கிறேன். மு.வ.வை நேரில் கண்டு பேசத் தீர்மானித்தேன். யாழ் நகரில் என் கிராமம் சார்ந்த நண்பர் இராசரத்தினமும் வருவதாகக் கூறினார். அவரும் ஓர் இசைப் பிரியர். பின்னர் பூமணி என்ற இசைப் பாடகியைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். அவர்களுக்குப் பிறந்த பெண்ணுக்கு ஹம்சத்துவணி எனப் பெயரிட்டனர்.

பாரிமுனையிலிருந்து சேத்துப் பட்டுக்கு அதே பஸ் நம்பர் 15ல் புறப்பட்டோம். சென்னை வரும்வேளை நேரில் கண்டு பேச விரும்புவதாக ஏற்கெனவே கடிதம் எழுதியிருந்தேன். வழக்கம் போலவே தபாலட்டையில் முத்து, முத்தான எழுத்துகளில் பதில் வந்தது.

வணக்கம். நலம், கடிதம் பெற்றேன். இங்கு வருவது அறிந்து மகிழ்ச்சி. நேரில் கண்டு பேசுவதில் மகிழ்ச்சியடைவேன். மு. வரதராசன்.

மு.வ.வுக்கே உரிய அதே சுருக்கமான எளிய நடை.

சேத்துப்பட்டில் மு.வ. தங்கியிருந்த முகவரியைத் தேடிப் பிடித்தோம். வாடகை அறை. வீட்டின் மாடியில் தனி அறை. உடல் நலக் குறைவுடன் நிலத்தில் விரித்திருந்த மெத்தை மேல் படுத்திருந்தார். எங்களது வரவைக் கண்டு எழுந்து வரவேற்றார். படித்துக் கொண்டிருந்த ஆங்கில நூலை மெத்தைமேல் கவிழ்த்துவிட்டே எழுந்தார்.

அதே சிரித்த முகம். எங்களை நாற்காலியில் உட்காரச் செய்து படுக்கையில் இருந்தபடியே உரையாடினார்.

‘கள்ளோ, காவியமோ’, ‘கி.பி. 2000’ ஆகிய நாவல்கள் என்னைக் கவர்ந்தது பற்றிக் கூறினேன்: அதே மலர்ந்த சிரிப்பு, எதுவும் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இலக்கியப் பசியில் கையில் கிடைக்கும் நாவல், சிறுகதை உட்பட பிற நூல்களை எல்லாம் கற்கும் காலம். என் அண்ணி (மாமாவின் மூத்த மகள் திருமணத்திற்கு முன்னர்) யாழ். இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியில் கற்று வந்தார். அவரது தமிழ்ப் பேராசிரியர் மு.வ.வின் இவ்விரு நூல்களையும் அவரைக் கற்கும்படி சிபார்சு செய்து நூல்களையும் வழங்கியிருந்தார். அவ்வேளை பணம் தந்து நூல்களை வாங்கிப் படிக்கத்தக்க பொருளாதார வசதியில்லாத காலம். நூலகம், நண்பர்கள், கல்லூரியில் கிடும் நூல்களையே படிக்க முடிந்தது.

அடுத்த வீட்டிலேயே வாழ்ந்த அண்ணியிடமே அவ்விரு நூல்களையும் பார்த்து விட்டுத் தருவதாகப் பெற்று ஒரு இரவு, காலையிலேயே படித்து முடித்தேன்.

‘கள்ளோ, காவியமோ’ எளிய தமிழ் நடையில் கதை மாந்தரே தத்தமது நோக்கில், தமது பக்கம் சார்ந்த கதையைச் சொல்வது சிறப்பாக இருந்தது. ஏற்கெனவே காண்டேகரின் நாவலில் அத்தகைய கதை சொல்லும் போக்கைப் படித்திருந்தேன். இத்தாலிய எழுத்தாளர் பிராண்டலோ அத்தகைய கதை சொல்லும் முறையைக் கையாண்டதாகக் காண்டேகரே தன் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(மு.வ. காண்டேகரின் நாவலைப் படித்ததன் மூலமே கதை மாந்தரே கதை கூறுவதான இப்போக்கைக் கையாண்டதாகப் பின்னர் ஒரு தடவை என்னிடம் கூறினார்).

காவியமாகக் கொள்ளப்பட்ட காதலைத் தற்காலிக மோகம், வெறியூட்டுவது என்ற கருதப்பட புதிய சித்தாந்த முறையாக மு.வ. கள்ளோ, காவியமோ, நாவல் மூலம் கூற முயன்றது புதுமையாக இருந்தது.

இக்கற்பனையான நாவலுக்கும் யதார்த்த வாழ்வுக்கும் இடையே உள்ள முரண்பாடு ஒன்று நினைவில் வருகிறது.

மு.வ. குடும்பத்தவரோடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழ் மகாநாட்டுக்கு வந்திருந்தார். மகாநாடு முடிந்து சுற்றுப் பயணமாக அவ்வேளை நான் பணியாற்றியிருந்த திருகோணமலைக்கு முதலில் அழைத்துச் சென்றேன். முதற் கார் வழிகாட்டியாக நான் முன் சீட்டில் இருந்தேன். பின் சீட்டில் இராதா அம்மையார், மு.வ. தாயார், அவர்களது உறவினர், முத்தமகன் அரசு எல்லோரும் இருந்தனர். அவ்வேளை 'கள்ளோ, காவியமோ' நாவல் பற்றிய உரையாடல் பின் சீட்டில் மகளிரிடையே நடைபெற்றது என் காதில் விழுந்தது. இராதாவின் உறவினரான பெண் அவரைக் கேட்கிறார்.

“உன் பையன் வீட்டு வேலைக்காரப் பெண்ணைக் காதலித்தால், நீ கட்டிக் கொடுக்கச் சம்மதிப்பாயா?”

“மனக்கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். ஆனாலும் அவன் அந்தப் பெண்ணைத்தான் கட்டப் போகிறேன் என்றால் என்ன செய்ய முடியும்?”

அவ்வாறு உரையாடலின்போது இராதா கூறினார். (பல ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் டாக்டரான நம்பி மருத்துவக் கல்லூரியில் தன்னுடன் கற்ற டாக்டர் பெண்ணைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்யத் தீர்மானித்த வேளை ஆரம்பத்தில் எதிர்த்தார். பின்னர் மு.வ.வின் முடிவிற்கேற்ப ஒப்புக் கொண்டார்).

கி.பி. 2000 மு.வ.வின் கற்பனையான புதிய சமூகத்தைக் கூறி நின்றது. மு.வ. ஒரு கற்பனை சோஷலிசவாதி எனப் பின்னர் கணித்துக் கொண்டேன். அவரது பேச்சுகள், எண்ணங்கள், கற்பனைகளைப் பின்னர் நெருங்கிப் பழகிய வேளை பேச்சாடலிலும் பின்னைய எழுத்துகளிலும் கண்டேன். அவற்றுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக கி.பி. 2000 அமைந்திருந்தது என்று தயக்கமின்றிக் கூறிவிடலாம்.

‘கள்ளோ, காவியமோ’ நாவலையும் கி.பி. 2000 நூலின் கற்பனையையும் பற்றி என் கருத்துகளைக் கூறினேன். இந்நூல்களே அவரைத் தேடிவரத் தூண்டின என்றும் தெரிவித்தேன்.

அதே மலர்ந்த புன்னகையுடன் நான் கூறிய நலனாய்வைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆனாலும் அவற்றைப் பெரிய சாதனையாக அவர் கொள்ளவில்லை. அன்று மட்டுமல்ல, தொடர்ந்தும் அவ்வாறே காட்டிக் கொள்வார்.

நான் மு.வ.வைக் கண்டவேளை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். குடும்பத்தவர் எல்லோரும் வடஆற்காடு அம்முரிலேயே இருந்தனர்.

உங்களுக்குத் தருவதற்குத் தற்போது எதுவுமேயில்லை என வருத்தத்தோடு கூறினார். பின்னர் எழுந்து ஒரு புட்டியிலிருந்து திராட்சை வத்தலை எடுத்து இருவருக்கும் தந்தார்.

“என்ன புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தீர்கள்?”

“ஆங்கிலத்தில் சோம செட் மோம் கதைகளை எனக்குப் பிடிக்கும். அவரது பெயின்ரட் வெயில்.”

அவ்வேளை மோமின் சிறுகதைகள் சிலவற்றையே படித்திருந்தேன். பின்னரே நாவல்கள் எல்லாவற்றையும் தேடிப் படித்தேன். சீனாவிற்குச் சென்று கிறிஸ்தவ மிஷனரி சார்ந்த சிஸ்ரேஸ் செய்யும் சேவையும் தியாகமும் மனதை நெகிழவைக்கக் கூடியது. (மோமின் எழுத்துகள் பற்றிப் பின்னர் பலதடவை மு.வ.வோடு விமர்சித்துள்ளேன்).

அன்று மு.வ.வைக் கண்டு பேசிய மகிழ்வுடன் விடைபெற்றோம். இருந்தாலும் எதிர் காலத்தில் அவருடன் மட்டுமல்ல குடும்பத்தினருடனேயே நீண்ட காலத் தொடர்பு ஏற்படும் என நான் சிறிதும் அவ்வேளை எண்ணியிருக்கவில்லை.

மேலும் தமிழ் நாட்டின் இலக்கியத் துறையில் பார்திப்பு ஏற்படுத்தக் கூடிய அளவில் நவீன எழுத்துத் துறையில் அவர் ஈடுபடுவார் என்றோ பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியராகவும் அதைத் தொடர்ந்து மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழக துணைவேந்தராகவும் திகழ்வார் என்றெல்லாம்

கற்பனை செய்தும் பார்க்கவில்லை. அப்பதவிகளும் தாமாகவே வந்தனவே தவிர அவர் தேடிப் போனதில்லை.

அன்று முதன்முதலாக மு.வ.வைக் கண்டு பேசியது மனதில் ஒரு பூரிப்பை ஏற்படுத்தியது. அடுத்த ஆண்டிலேயே எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி; அவருடனும் குடும்பத்தாருடனும் நெருக்கமாகப் பழகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது என் எதிர்பாராத அதிர்ஷ்டம் என்றே கூற வேண்டும்.

ஒருவரை முதல் தடவை நேரில் கண்டு பேசிப் பழகும்போது ஏற்படும் உளப்பாதிப்பும் காலப் போக்கில் குறைந்து கொண்டே போகலாம். மு.வ. வின் பழக்கம் அப்படி இருக்கவில்லை; பழகப்பழக அவர் மேலும் அவரது புதிய அறிவுக் கருத்துகள் மேலும் மதிப்பு உயர்ந்து வந்ததே தவிர என்றும் குறைந்ததில்லை. இதையும் அவரின் நட்பின் சிறப்பாகக் கண்டேன்.

3. இலங்கைப் பயணம்

மு.வ.வை நேரில் முதல் தடவையாகக் கண்டு பேசிய பின்னர், மேலும் நெருங்கிப் பழகிக் குடும்ப நண்பராகும் நிலை அடுத்த ஆண்டில் ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் உலகத் தமிழ் மகாநாடு நடைபெற்றது வாய்ப்பாக அமைந்தது. எதிர்பாராத அதிர்ஷ்டம். அவ்வேளை நான் திருகோணமலையில் அரசு சேவையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன்.

தமிழ் விழாவிற்குக் குடும்பத்தவருடன் வருவதாக மு.வ.வின் தபாலட்டை வந்திருந்தது. தமிழ் விழா யாழ். திருநெல்வேலியிலுள்ள பரமேஸ்வரக் கல்லூரியில் நடைபெற ஏற்பாடாகியிருந்தது. அந்தக் கல்லூரியிலேயே நான் இன்ரர் வகுப்பு வரை படித்து, பின்னர் அரசு வேலையில் சேர்ந்தேன். இக்கல்லூரி என் கிராமமாகிய உரும்பிராயிலிருந்து தெற்குப் புறமாக ஐந்து கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இருந்தது. நாள்தோறும் நடந்தே கல்லூரிக்குச் செல்வேன். (கல்லூரி என்பது 12வது வகுப்பு வரை படிக்கும் உயர் கல்விப் பள்ளிக் கூடமே. பட்டப் படிப்பிற்குத் தனிப்பீட்சை எழுதிப் பல்கலைக் கழகத்தில் நுழைய வேண்டும்). பின்னர் மேல் வகுப்பில் சேர்ந்த பின்னர் சைக்கிளில் சென்று வருவேன்.

திருகோணமலையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்று மு.வ. குடும்பத்தவரை வரவேற்றேன். அவர்கள் தங்குவதற்குப் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியுடன் இணைந்த இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரி விடுதியில் தங்க ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

இக்கல்லூரி யாழ். நகரில் பிரபலமான மகளிர் கல்லூரி. அவ்விடத்தை மருதனா மடம் என்பர். என் கிராமத்தின் மேற்கே அடுத்த

கிராமம். இரண்டு கிலோமீட்டர் தூரத்தில் இருந்தது. இரு கல்லூரிகளுமே ஒரு காலகட்டத்தில் இலங்கை அரசியலில் முன்னோடியாக விளங்கி சிங்களத் தலைவர்களாலும் பாராட்டைப் பெற்ற சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களால் நிறுவப்பட்டன. பின்னர் அவரது மருமகன் நடேசனுடைய தலைமையில் இயங்கின. இவரும் ஒரு தமிழ் அறிஞராகவும் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் விளங்கியவர். இவரிடம் இரு ஆண்டுகள் தமிழ் கற்கும் வாய்ப்பும் பெற்றேன். பரமேஸ்வரக் கல்லூரியே தற்போது யாழ். பல்கலைக் கழகமாக விளங்குகிறது.

தமிழ் விழாவிற்கு வந்திருந்த மு.வ. குடும்பத்தவர் மட்டுமல்ல மற்றும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து விழாவிற்காக விமானத்தில் வந்து சேர்ந்த பல எழுத்தாளர்களையும் அவ்வேளை கண்டு பேச முடிந்தது. கல்கி, லக்ஷ்மி, பெரிய சாமித்தாரன் முதலானவருடன் சோமலெ என செல்லமாக அழைக்கப்படும் சோமலெ. இலக்குமணன் செட்டியாரும் வருந்திருந்தார். அன்று முதன் முதலாகப் பழகிய சோமலெ பின்னர் நெருங்கிய நண்பராக நீண்டகாலம் தொடர்ந்தார். என் மகள் குந்தவி சில காலம் அவர் வீட்டிலேயே இருந்து கற்றுவந்தாள். அவரது அகால மரணத்தின்போது சென்னையிலேயே இருந்ததால் இருவரும் பங்கு பற்றினோம்.

அங்கு நடைபெற்ற தமிழ் விழாவைவிட மு.வ. குடும்பத்தவர் சோமலெயுடன் பழகி யாழ். நகரைச் சுற்றிக் காண்பிப்பதிலேயே அதிக நேரத்தைக் கழித்தேன். எங்கள் கிராமத்திற்கும் எல்லோரையும் அழைத்து விருந்து தந்தேன்.

தமிழ் மாநாடு மூன்று நாட்களில் பெரும்பாலும் சொற் பொழிவுகளாகவே நடந்தது. பரமேஸ்வரக் கல்லூரியின் முன்புறத்தில் விழாவிற்காக மிகப்பெரிய பந்தல் அமைத்திருந்தனர். எத்தகைய பெருங்கூட்டத்தையும் சமாளிக்கக் கூடியதாகக் கல்லூரி முன்புறத்தில் விளையாட்டு மைதானம் அமைந்திருந்தது.

மாநாடு முடிந்ததும் இலங்கையின் முக்கிய சுற்றுலாத் தளங்களைக் காட்டுவதற்காக இரண்டு வாடகைக் கார்களை ஏற்பாடு

செய்திருந்தேன். முதற்காரில் பெண்களுடன் அரசும் வழிகாட்டியாக நானும் இருந்தேன். அடுத்த காரில் மு.வ. சோமலெ பிற நண்பர்கள்.

அதிகாலைப் பயணம். முன்னைய சிங்கள, தமிழ் மன்னர்களின் தலைநகராக இருந்து ஆட்சி புரிந்த அனுராதபுரம் பார்த்தோம். அங்கேயே மாமன்னன் அசோகன் தங்கை சங்கமித்திரை கொண்டு வந்து நாட்டிய அரசமரம் இன்றும் நிற்கிறது. அங்கிருந்து தற்காலிகமாக நான் பணியாற்றிய திருகோணமலை நகருக்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்றேன்.

திருகோணமலையில் என் விருந்தினராகவே எல்லோரும் தங்கினர். வழக்கமாக எனக்கு உணவு வழங்கும் காளிகோவில் அம்மாவிடம் ஏற்பாடு செய்து அவர்க்கு விருந்தளித்தேன். அங்கு வழங்கப்பட்ட கட்டித்தயிர் மு.வ.விற்கும் பிடித்துக் கொண்டது. அங்கு தயாரிக்கும் முறைகளைக் கேட்டறிந்தார்.

திருகோணமலை இலங்கையின் தனிச்சிறப்புப் பெற்ற நகரமாகும். மூன்று சதுர கிலோமீட்டர் நிலப்பரப்பு மட்டுமே கொண்ட தீபகற்பம் போல அமைந்த நகரம். இயற்கையாக அமைந்த துறைமுகம். இரண்டாவது உலக யுத்த காலத்தில் ஆங்கிலேயர் கடற்படை, விமானப் படைத் தளமாகப் பயன்படுத்தினர். கீழைத்தேச யுத்தத்திற்கு வேண்டிய எண்ணெய்களைச் சேகரித்து வைப்பதற்காக முப்பத்தேழு எண்ணெய்குதங்களை அங்கு கட்டிவைத்தனர். அவற்றைப் பயன்படுத்த 1980களில் உலக நாடுகளிடை போட்டியிருந்தது. அமெரிக்காவிடமே திருகோணமலை மேல் ஒரு கண் இருந்தது. இந்தியா விரும்பாது என்ற தயக்கம். அத்தோடு தமிழீழப் போராட்டம் அமைதியைக் குலைத்தது. பின்னர் பனிப்போர் முடிவுற்றதும் கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பாயக் கூடிய ஏலுகளை செலுத்தக் கூடிய யுத்தத் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியும் திருகோணமலையின் போர்த்தளத் தகுதியைக் குறைத்து விட்டது. இருப்பினும் திருகோணமலை ஒரு சுற்றுலா மையமாக அமையும் சிறப்புகளைக் கொண்டது. தமிழகத்தின் தலைநகராகத் திருகோணமலையை நிறுவுவதே அனைத்துத் தமிழ் அரசியற் கட்சியினரதும் முடிவாகும். இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தப்படி வடக்கு, கிழக்கு மாகாண தமிழகத் தலைமைச் செயலகமாகத் திருகோணமலையே இன்றும் விளங்குகிறது.

திருகோணமலையிலிருந்து ஏழு கிலோமீட்டர் தொலைவில் கன்னியா என்ற கிராமம் உள்ளது. அங்கு எல்லோரையும் காலையில் அழைத்துச் சென்றேன். ஏறக்குறைய 20x30 அடி நீள் சதுரத்தில் சிறிய ஏழு வெந்நீர் ஊற்றுக் கிணறுகள் அங்கு உள்ளன. சிறு வானிகளால் குளிந்து நீரைக் குழிகளில் அள்ளிக் குளிக்க முடியும். மற்றொரு சிறப்பு என்னவென்றால் ஒவ்வொரு கிணற்றிலும் ஊறிவரும் நீர் வெவ்வேறு வெப்பங்கொண்டது. அவரவர்தாம் விரும்பிய சூடுள்ள நீரில் குளிக்கலாம். தனித்தனி ஊற்றுகளைச் சுற்றி வட்டமாகச் சிறுமதில் கட்டப்பட்டுள்ளது. அங்கே குளிக்கும் நீர் ஓரளவு காலடியில் தேங்கி நின்று வெளியேறிவிடும். குளிப்பதற்குக் கொடுப்பனவு எதுவும் கிடையாது. அண்மையிலுள்ள கடைகளில் சிறுவானிகளை மட்டும் பயன்படுத்தக் கட்டணம் தரவேண்டும்.

மு.வ. உட்பட எல்லோரும் வேடிக்கையுடனும் வியப்புடனும் நீராடினர். மு.வ. ஒவ்வொரு கிணற்றிலுமிருந்து முதலில் அள்ளிக் குளித்தார். பின்னர் தனக்கு விரும்பிய குழிக்கிணற்றைத் தேர்ந்து கொண்டார்.

இயற்கையின் விளையாட்டு எத்தனை விந்தையானது என மு.வ. அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டார். பின்னரும் பல ஆண்டுகள் சென்னையில் உரையாடும் வேளைகளிலும் அந்த வெந்நீர் ஊற்றுகளையும் நீராடிய அனுபவத்தையும் சொல்லி மகிழ்வார்.

காலை உணவு முடித்து திருக்கோணேஸ்வரர் மலைக்குன்றுக்கு அழைத்துச் சென்றேன். தேவாரப் புகழ்பெற்ற தலம். கோவில் மலை உச்சியிலிருந்து வங்காள விரிகுடாக் கடலின் அழகையும் விசாலத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தனர். அந்தக் கோவிலுக்குப் பூசை செய்யும் ஐயர் வீட்டிலேயே நான் தனி அறையில் தங்கியிருந்தேன். சில ஆண்டுகள் கழித்து சோமலே அங்கு வந்து என்னுடன் சில வாரங்கள் தங்கியிருந்தார்.

கோணேசர் மலையோடு ஒட்டிய பகுதியில் முன்னர் பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தினர் தங்கியிருந்தனர். 1956ல் பின்னர் அவர்கள் வெளியேறியதும் இலங்கை இராணுவத்தினர் குடி கொண்டனர்.

அக்குன்றுள் நுழைய ஒரே ஒரு குகைபோன்ற பாதையே உள்ளது. குன்றில் இராணுவக் குடியமைப்பு வரிசை தவிர செடி, கொடிகளும் உள்ளன. ஏராளமான மான்கள் அங்கே உலாவி வருவதையும் மு.வ. பார்த்து மகிழ்ந்தார். வெருட்சியாகக் காட்டிக் கொண்ட போதும் அவை ஓடிவிடுவதில்லை. ஆடுகளுக்குத் தருவதுபோல இலை, குழை தரினும், அவை சாப்பிடும். அந்த இராணுவக் குடிகளின் முற்றத்திலேயே அவை உலாவுவதையும் காணலாம்.

சுதந்திரமாகப் பரம்பரையாக அங்கு வாழும் மான்களைக் கொல்வதோ, காயப்படுத்துவதோ கடுங்குற்றமாகக் கொள்ளப்பட்டு வருவதாலேயே அவை அங்கு சுதந்திரப் பிராணிகளாக வாழ்கின்றன.

கோணேசர் மலைக்குள்ளிலிருந்து வெளிவந்ததும் கடற்கரை; அழகான வெண்மணல் பரவிய கடற்கரை வழியே நடந்து வந்தோம். ஆழமான கடலின் அலை ஓசை கால் பதித்த சுவடுகளை அலைகள் வந்து அழித்துச் செல்லும். கழிவு, அழுக்கு எதுவுமில்லாத தூய கடற்கரை.

மாலையில் திருகோணமலை இந்துக் கல்லூரியில் மு.வ.வின் சொற்பொழிவுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஒரு நாள் அவகாச அறிவித்தல் மட்டுமே கூட்டத்திற்காகத் தரப்பட்டபோதும் மண்டபம் நிறைந்த கூட்டம்.

மு.வ. சிலப்பதிகாரம் பற்றி அனைவரது நெஞ்சையும் அள்ளக் கூடியதாக ஒரு மணி நேரம் பேசினார். ஒரே அமைதியாக அனைவரும் அவரது பேச்சைக் கேட்டு மெய்மறந்திருந்தனர். இன்னும் பேசியிருக்கலாம் என்றே என் மனமும் சொன்னது. தொடர்ந்த வருடங்களில் ஆங்காங்கே மு.வ.வின் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டபோதும் அன்றைய பேச்சு இன்றும் பசுமையாக என் மனதில் நிலைத்துள்ளது.

கண்ணகி, மாதவி, இளங்கோ ஆகிய பாத்திரங்களை இளங்கோவடிகள் கையாண்ட சிறப்பை விரித்துப் பேசினார். கண்ணகி, மாதவி, இளங்கோ ஆகிய நலனாய்வு நூல்களும் பின்னரேயே வெளிவந்தன.

சிலப்பதிகாரத்திலும் திருக்குறளிலும் மு.வ. காட்டிய ஆர்வத்தைக் கம்பராமாயணத்தில் அவர் காட்டியதில்லை. கம்பராமாயணத்திற்கு எதிரான பிரச்சாரத்தை அண்ணா முதல் மற்றைய தி.க. தி.மு.க. இயக்கத்தவரே தொடர்ந்து செய்துவந்த காலம். கம்பரசம் காமரசம் என அண்ணாவின் பேச்சே நூலாக வெளி வந்ததை அனைவரும் அறிவர்.

கம்பராமாயணம் பற்றிய மு.வ.வின் கருத்தை அறிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனதில் நிலைத்திருந்தது. பின்னர் ஒரு தடவை டிசம்பர் மாத இசைவிழாவில் சென்னையில் மு.வ. வீட்டில் தங்கியிருந்த வேளை ஓய்வாகக் கம்பராமாயணப் பாடல்களை மு.வ. இசையோடு நயந்து படித்தார். குரலும் பாடலும் நயமும் என்னையும் கவர்ந்தது. ஒரு மணிநேரம் வரை அவர் நூலைப் பார்த்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். இத்தனை நயந்து பாடுபவர் ஏன் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரத்திற்கு எழுத்திலும் பேச்சிலும் தந்தளவில் ஒரு பங்காவது தராதது வியப்பில்லையா? படித்தது ஓய்ந்தபோது என் நீண்டகால சந்தேகத்தைத் தீர்க்கும் வினாவை நேரடியாக எழுப்பினேன்.

“கம்பராமாயணத்தை இத்தனை ஆர்வத்தோடு வைத்துப் படிப்பதை நானும் நயந்து கேட்டேனே. திருக்குறள், சிலப்பதிகாரத்தைப் பாராட்டிப்பேசி, எழுதியளவிற்கு நீங்க கம்பராமாயணத்திற்குப் போதிய பங்கு அளிக்கவில்லையே” எத்தகைய வினாவிற்கும் மு.வ. சிந்தித்துப் பதில் கூறவேண்டிய தேவை அவருக்கு ஏற்படுவதில்லை. விடை அவரிடம் தயாராக இருக்கும். அதே மலர்ந்த சிரிப்புடன் பதிலளித்தார்.

“கம்பராமாயணத்தின் சிறப்பைப் பேசவும் எழுதவும் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். நானும் அதில் நுழைய வேண்டிய தேவையில்லை.”

அந்தப் பதில் அவ்வேளை எனக்குத் திருப்தியாகத் தோன்றியது உண்மையே. ஆனாலும் அண்ணா, பெரியார், தி.மு.க. மேல் அவருக்கு ஆழ்மனதில் இருந்த பற்றும் அரசியல் பிடிப்பும் நேரடியாக முன்வந்து வெளிப்படையாகப் பாராட்டாமல் இருந்ததற்குக் காரணமாகலாம் என்றும் பின்னர் எண்ணம் தோன்றியது.

“இளங்கோவடிகள் சொல்லாட்சியில் மிகவும் சிக்கனமாக இருந்தார். அவர் இரண்டு அடிகளில் கூறுபவற்றிற்குக் கம்பன் இருபது பாடல்களில் பாடியிருப்பான். ஓசை நயத்திலேயே கம்பன் சிறப்புற்றான்.”

கம்பனது விருத்தப்பாக்கினிலுள்ள ஓசை நயமும் முதன்மை பெற்று மு.வ.வைக் கவர்ந்திருந்தது என்றும் இன்று எண்ணத் தோன்றியது. தொடர்ந்து கூறிய இக்கூற்றையும் அவரது நயந்து பாடியதையும் இன்று எண்ணிப் பார்க்கும் போது இவ்வாறு கணிக்கவும் தோன்றுகிறது.

திருகோணமலைப் பார்வை முடிந்து கொழும்பு நோக்கிய பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். வழியில் சிகிரியா மலைக்குன்றிலுள்ள சுவர்க் கோல (FRESCO) ஓவியங்களைப் பார்வையிட்டோம். பிறைஸ்கோ எனும் சுவர் ஓவியங்கள் சாந்தைச் சுவரில் பரவி அவை காயமுன்னர் தீட்டப்படும் ஓவியங்கள். சாந்தோடு ஒன்றியிருப்பதால் நிறம்மாறாது அவை நீண்ட காலம் நிலைத்திருக்கக் கூடியவை.

சிகிரியா சுவர்கள் ஓவியங்கள் மிகப்பெரியவை; அஜந்தா சுவர் ஓவிய வகையைச் சேர்ந்தவை. ஆனால் அஜந்தா ஓவியங்கள் சிறியவை. வர்ணத்தில் வரைவதற்கு நுண்ணிய தூரிகைகள் வேண்டும். அஜந்தாவில் ஆயிரக் கணக்காக உள்ளன. சிகிரியாவில் ஏறக்குறைய 18, 20 ஓவியங்கள் என்றே நினைவு.

சிகிரியா ஓவியங்களையும் அதே குன்றின் மேலுள்ள அரச மாளிகை அழிந்த சின்னங்களையும் பார்த்து மகிழ்ந்து மீண்டும் நெடுஞ்சாலைக்கு வந்தோம். அங்கே தம்புள்ள குகைகளில் புத்தர் சிலைகள் செதுக்கப்பட்ட காட்சி வியப்பூட்டவே செய்தன. அஜந்தா ஓவியங்களைப் பார்த்து வரும் வேளை எல்லோரா குகைகளில் புத்தர் சிலைகளைப் பார்ப்பது போலிருந்தது. அஜந்தாவும் எல்லோராவும் அடுத்தடுத்த தூரத்தில் மிகப்பெரியளவில் ஓவியங்களும் சிலைகளும் இருந்தன. அவற்றின் மாதிரி போல இங்கே சில.

தம்பளையில் அவர்களிடம் விடைபெற்று கொழும்பு நோக்கி அவர்களை அனுப்பிவிட்டு நான் திருகோணமலைக்கு என் பணிக்காகத் திரும்பினேன். கொழும்பில் என் அண்ணா சந்தித்து உதவினார். இது

தவிர அவர்களுக்கு மிகவும் வேண்டிய இந்திய நண்பர்கள் உதவினர். அங்கு கொழும்பிலும் ஒரு சொற்பொழிவாற்றினார்.

கொழும்பிலிருந்து விமானம் மூலம் நேரடியாகச் சென்னை சேர்ந்தனர். அங்கிருந்து எல்லாவற்றிற்கும் நன்றி கூறி எழுதிய கடிதம் வந்தது. இப்பயண அனுபவம் இலங்கைப் பயணம் பற்றிய நூல் எழுதவும் மு.வ. விற்குப்பயன்பட்டது.

எத்தகைய சூழ்நிலையிலும் குறை எதுவும் கூறாது மு.வ. சமாளித்துக்கொள்வார். மற்றவர் இடர்ப்படாதவாறு நடந்து கொள்வார். மற்றவர் மனம் புண்படாதவாறு பேசுவார். அவ்வேளை முகம் மலர்ச்சியாக இருக்கும்.

மு.வ. முகத்தில்தான் மலர்ச்சி காணப்படாவிடின் அவர் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் உள்ளார் என்று அர்த்தம். இலங்கைப் பயணத்தின் போது இவற்றை நான் கவனித்தேன்.

4. நண்பர்

வழக்கம் போலவே 1951 டிசம்பர் கடைசியில் இசை விழாவிற்சாககச் சென்னை சென்றேன். அவ்வேளை கொழும்பிலிருந்து தலைமன்னர்வரை ரெயில் பயணம். அரசு சேவையில் இருந்ததால் அப்பயணத்திற்கு இலவச பாஸ் பயணம். அப்புறம் கப்பல் மூலம் தனுஸ்கோடி வரை (1959ன் பின்னரே இராமேஸ்வரம்) இரண்டு மணிநேரம். பின்னர் இந்தோ - சிலோன் எக்ஸ்பிரெஸ் மூலம் மறுநாட் காலையில் சென்னை மாநகரம். செலவு குறைந்த பயணம்.

பாரிமுனையில் உயர்நீதி மன்றம் எதிரே உள்ள மார்டன் கபேயிலேயே தங்கினேன். முன்னர் வந்த வேளையும் அங்கேயே தங்கியிருந்தேன். அன்று மாலை அமிஞ்சிக்கரை (மு.வ. அமைந்தகரை என எழுதுவார்) செல்லம்மாள் தெருவிலுள்ள மு.வ. கட்டியிருந்த புதிய வீட்டிற்குச் சென்றேன்.

என்னை மு.வ. வரவேற்று இராதா, அரசு, நம்பி, பாரி எல்லோரையும் அழைத்து, சுகம் விசாரித்துவிட்டுக் கேட்டார்.

“எங்கே பயணப் பெட்டி எதையும் காணவில்லையே”.

“எழும்பூரில் காலையில் வந்திறங்கியதும் பாரிமுனையில் மார்டேன் லாட்ஜில் தங்கியுள்ளேன்.” சாவதானமாகவே கூறினேன்.

“இத்தனை நெருங்கிப் பழகி நண்பராகிய பின்னர் இலங்கையிலிருந்து வந்து விடுதியில் தங்குவது எமக்கு இழுக்காகும். இங்கேயே தங்கலாம். நீங்கள் போய் பெட்டியை எடுத்து வாருங்கள்.”

மு.வ. நயமாகவே கூறியது என் நெஞ்சைத் தொட்டது. மறுக்க முடியவில்லை. அங்கு டிபன் சாப்பிட்ட பின்னர் பாரிமுனை சென்று

பயணப் பெட்டியுடன் திரும்பினேன். அவரின் புதிய வீட்டில் நுழைந்தேன். அதன் பின்னர் சென்னை வரும் வேளையெல்லாம் தொடர்ந்து அவரது வீட்டில் உரிமையுடன் தங்கி வந்தேன்.

இரவில் இசைவிழா முடிந்து பஸ் ஏறி விடு திரும்பிவரும்போது மு.வ.வே கதவைத் திறந்து வரவேற்பார். இரவுணவு அங்கேயே சாப்பிடவேண்டும் என்ற வேண்டுகூல். மற்றவர் தூங்கியபோதும் எனக்காக எடுத்துவைத்த உணவை அவரே மேசையில் பரப்பி நான் சாப்பிட உதவுவார். சாப்பிட்டு முடியும் வரை உரையாடிக் கொண்டே இருப்பார். மு.வ., இராதாவும் இசைவிழாவில் சிறப்பான நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தமிழிசைச் சங்கத்துக்கு வருவர். நாங்கள் ஒருமித்து வண்டியில் திரும்புவோம்.

இரவு உணவு முடித்தும் படுக்கையில் இருந்தபடி நீண்ட நேரம் அரசியல், பொருளாதாரம், கலை இலக்கியம் பற்றி உரையாடுவோம். இரவு நேரங்கழித்தே தூங்குவோம். நான் தூங்கிய பின்னரும் சிலவேளை மு.வ. படித்துக் கொண்டிருப்பார். அப்போதும் மு.வ. அதிகாலையிலேயே எழுந்துவிடுவார். காலைக் கடன் முடித்து வெந்நீர் அடுப்பை மூட்டுவார். கொழும்பில் நான் என்றும் வெந்நீரில் குளிப்பதில்லை. இருந்தாலும் மார்கழிக் குளிரில் மு.வ. வழங்கும் வெந்நீரைத் தண்ணீருடன் கலந்து குளிப்பது இதமாகவே இருக்கும்.

வீட்டின் பின்புறக் கிணற்றோரமாகச் செயற்கைக் 'குற்றாலம்' ஒன்றை மு.வ. அமைத்திருந்தார். மோட்டரைப் போட்டதும் மாடிவரையாக உச்சியிலிருந்து அகண்ட குழாய் மூலம் தண்ணீர் கொட்டும். அதில் தலையைக் கொடுத்தால் குற்றாலத்தில் குளித்தது போல முடியெல்லாம் மென்மையாகிவிடும். சில நாட்களில் மு.வ.வுடன் சேர்ந்து அந்தக் குற்றாலத்தில் நானும் குளித்து மகிழ்வதுண்டு. மு.வ. அங்கு நீராடுவதைச் சிரித்து, ரசித்து மகிழ்வதே தனிக் காட்சியாயிருக்கும்.

அண்ணி என அனைவராலும் அழைக்கப்படும் உறவினப் பெண்மணி ஆறரை வரையில் எழுந்து சமையற்கட்டு வேலைகளைக்

கவனிப்பார். மற்றவர்கள் ஏழுமணிக்கே எழுவர். வீட்டில் யாருமே காலையில் காப்பி அருந்துவதில்லை. எனக்கு மட்டும் காலையில் அண்ணி, அல்லது ராதா அம்மையார் காப்பி தயாரித்துத் தருவார்.

காலை உணவு அனைவருடனும் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவோம். அதன் பின்னர் நான் வெளியே புறப்பட்டால் பின்னர் இரவே அங்கு திரும்புவேன். மு.வ. அறையில் மட்டும் அவ்வேளை மின்விளக்கு எரியும்.

மு.வ. இலங்கைக்கு வந்த வேளை தெருவோரங்களில் செவ்விளநீர் குலைகளை வைத்து விற்பதைப் பார்த்து வியந்தார். அவ்விளநீரை ஆவலோடு பருகிச் சுவைத்து மகிழ்ந்தார். தமிழகத்தில் இளநீர் ஆங்காங்கே விற்போதும் செவ்விளநீர் குலைகளைக் காணமுடியாது. இலங்கையைத் தென்னைமரத்தீவு என வெளிநாட்டார் அழைப்பதுண்டு. தேங்காய், கொப்பரை, (காய்ந்த தேங்காய் பருப்பு), தேங்காய் எண்ணெய் இலங்கையின் மூன்றாவது பிரதான ஏற்றுமதிப் பொருளாகும். தேங்காய் துருவிப் பிழிந்த பால் இன்றி காய்கறி சமைக்கலாம் என்பதை இலங்கை மக்கள் அறியார்.

செல்லம்மாள் தெருவில் கட்டிய புதிய வீட்டில் தென்னை வளர்க்க மு.வ. விரும்பினார். முளை அரும்பும் தேங்காய் விதைகளை வாங்கி ரெயில் மூலம் அனுப்பி வைத்தேன். 1953ம் ஆண்டு என எண்ணுகிறேன். அவ்வேளை அவற்றை அனுப்புவதில் எவ்வித கட்டுப்பாடோ, சிரமமோ இருக்கவில்லை. மு.வ. அவ் விதைகளை வீட்டின் முன்புறத்தில் நட்டார். அவை வளர்ந்து வருவதை ஆண்டுதோறும் பார்த்து மகிழ்வேன். இன்றும் அம்மரங்களில் இரண்டு மு.வ. முதலில் கட்டிய 'தாயகம்' வீட்டின் முன்புறத்தில் உயர்ந்து வளர்ந்து நிமிர்ந்து நிற்கின்றன.

515079

5. திரு. வி. க.

அன்று திரு.வி.க.வைப் பார்க்க ராயப்பேட்டை செல்வதாகவும் என்னையும் விரும்பினால் வரலாம் எனவும் மு.வ. அழைத்தார். அப்பெரியாரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற என் நீண்ட நாட்களவை நனவாக்குவது போலிருந்தது. வாழ்க்கையில் எதிர்பாராத சில சம்பவங்கள் நடைபெறுவது மட்டுமல்ல அவை நீண்ட காலப் பசுமை நினைவாகவும் அமைந்து விடுகிறது.

1956 வரையில் கொழும்பிலே உலக சமாதான மாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது. அம்மகாநாட்டுப் பிரதிநிதியாகப் புகழ் பெற்ற பல அறிஞர், கலைஞரிடையே உலகப் புகழ்ப்பெற்ற கவிஞர் பப்லோ நெருடா (Pablo Neruda: 1904-73) வந்திருந்தார். அவரை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கொழும்பு பிரதான வீதியுள்ள சிறிய மண்டபம் ஒன்றில் சொற்பொழிவாற்ற ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அச்சங்கத்தில் செயற்குழு உறுப்பினனாக நானும் சென்றிருந்தேன். தலைமை வகித்துக் கூட்டத்தை நடத்தும் ஏற்பாடு எதையும் செயலாளர் பிரேம்ஜி மறந்தாரோ தெரியவில்லை. நெருடா திடீரென குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு வந்துவிட்டார். அவர் பேச்சைக் கேட்க விழாவிற்சாக வந்திருந்த சிறு கூட்டமும் வந்திருந்தது. செயலாளர் திடீரென என்னுடன் கலந்து பேசாமலே 'எழுத்தாளர் கணைசலிங்கன் தலைமை தாங்கிக் கூட்டத்தை நடத்தி வைப்பார்' என அறிவித்தார். அப்போது எனக்கு வயது 28. எதிர்பாராத பெருமை. வாழ்க்கையில் கிடைக்காத பதவி. நெருடா ஸ்பானிஸ் மொழிலேயே பேசுவதாகச் சொன்னார். நல்ல வேளை பாண்டிச்சேரி நண்பர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அவர் ஸ்பானிஸ் பேச்சை நேரடியாகத் தமிழில் பெயர்த்து உதவினார். மறுநாள் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் கூட நெருடா பேசும் படத்துடன் செய்திகளை வெளியிட்டன. அதன் பின்னரே

நெருடா கவிதைகளைத் தேடிப்படித்தேன். சிலவற்றை மொழி பெயர்த்து நான் வெளியிட்ட குமரன் சஞ்சிகையிலும் அச்சிட்டேன், ரஷ்யப் புரட்சியை உலகப் பந்தில் சிவந்த ரோசா பதிக்கப்பட்டது என்ற கவிதை என்றும் மறக்க முடியாதது.

மு.வ.வுடன் பஸ்ஸிலேயே இராயப்பேட்டையில் திரு.வி.க. வாழ்ந்த சாது அச்சக்கூடம் சென்றோம். அவர் அக்கட்டிட மாடியில் இருந்தார். வேஷ்டி மட்டும் கட்டியிருந்தார். பார்வையற்றிருந்தார்.

மு.வ. என்னை அறிமுகப்படுத்தினார். யாழ்ப்பாணம் என்றதும் அவர் முகத்திலும் வியப்பும் தொடர்ந்து மகிழ்ச்சியும்.

யாழ் உட்பட பிற இடங்களிலும் தமிழ் ஆர்வம், வளர்ச்சி, அரசியல் நிலை பற்றியெல்லாம் விசாரித்தார். தமது தமிழ்ப் பணிகள் எத்தனை தூரம் ஊடுருவியுள்ளது என்பதை அறியும் ஆர்வமும் அவர் பேச்சில் தெரிந்தது.

சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, முத்துத் தம்பிப் பிள்ளை, விபுலானந்தர் ஆகியோர் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டுகள் பற்றிப் பாராட்டிப் பேசினார்.

‘தாமோதரம் பிள்ளை, முத்துத் தம்பிப் பிள்ளை தமிழறிஞர்கள்’ எனப்புகழ்ந்த வார்த்தைகள் என் செவிகளில் இன்றும் ஒலிக்கின்றன. மேலும் தொடர்ந்து, ஆர்வமாகத் தமிழ்த் தொண்டும் தொழிலாளர் இயக்கங்களில் பங்கு பற்றவும் முடியாது அவருக்கு இயற்கை தந்த தொல்லையைக் கடிந்து வருத்தம் தெரிவித்தேன். கண் பார்வை முற்றாக இழந்த நிலை என் மனதை வருத்தியது.

ஆங்கிலக் கவிஞர் மில்டனின் நினைவு அப்போது வந்தது. பார்வை இழந்த பின்னரே இழந்த சொர்க்கம் (Paradise Lost) என்ற காவியத்தைப் பாடினார்.

தமிழ் நூல்களில் எழுத்துப் பிழை வரக்கூடாது எனத் திரும்பத் திரும்ப புருப் பார்த்தேன், பார்வை போய்விட்டது என்றும் கூறினார்.

பிழையின்றித் தமிழ் நூல்கள் வெளி வரவேண்டும் என்பதற்காக என்னிடம் வருபவர்களிடமெல்லாம் அச்சப் படிகளைப் படித்துத் திருத்தும்படி தருவேன் எனவும் சொன்னார். 1930களில் இலங்கைக்கு வந்து சென்ற விபரங்களையும் கூறினார்.

திரு.வி.க. அவர்கட்கு அன்று மாலையில் குன்றக்குடி அடிகளார் நடத்த இருந்த பாராட்டு விழா பற்றிய செய்தியை மு.வ. நினைவூட்டினார்.

“மடம் சார்ந்த அடிகளார் தமிழ் பற்றுடன் அழைத்திருந்தார். மறுக்க முடியவில்லை. ஒப்புக் கொண்டேன்”. திரு.வி.க., தான் அடிகளாரின் வேண்டுகூற்றுக்குப் பணிந்த குழலைத் தெரிவித்தனர்.

அன்று மாலையில் அவ்விழாவைத் தரிசிக்கவும் திரு.வி.க உரையைக் கேட்கவுமாகச் சென்றிருந்தேன். அங்கு முதல் தடவையாகக் குன்றக்குடி அடிகளாரைக் கண்டதோடு அவரது செந்தமிழ்ப் பேச்சையும் கேட்க முடிந்தது. பார்வை இழந்த நிலையிலும் திரு.வி.க.வும் சிறப்பாகப் பேசினார். ஒரே நாளில் எதிர்பாராத இரு தரிசனங்களும் இரு தமிழ்ப் பெரியாரின் பேச்சுகளையும் கேட்க முடிந்ததையிட்டு அன்று மட்டுமல்ல இன்றும் பெருமைப்படுகிறேன்.

அந்நிகழ்ச்சியின் பின்னரே குன்றக்குடி அடிகளாரின் தமிழ்த் தொண்டும் மட மரபு மீறிய புதுமைப் பேச்சுகளின் புகழும் பரவி தமிழ் நாட்டில் செல்வாக்கு மிக்கவராக விளங்கியதோடு குன்றக்குடி ஆதீனத்தின் புகழும் தமிழகத்தில் பரவியது என்றே கூற வேண்டும்.

இரு ஆண்டுகளின் பின்னர் நண்பர் சோமலெ இலங்கையில் சிலமாதங்கள் தங்கியிருந்தார். என் விருந்தினராகத் திருகோண மலையிலும் சில வாரங்கள் தங்கியிருந்தார். அக்கால கட்டத்தில் குன்றக்குடி அடிகளாரை இலங்கைப் பயணமாக வரவழைத்தார். நாடு பூராவும் அவரை அழைத்துச் சென்று சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார். திருகோணமலைக்கு வந்தவேளை ஒரு நாள் அடிகளார் என்னுடன் தங்கியிருந்தார்.

திரு.வி.க.வைக் கண்டு மகிழ்ந்த பின்னர் எதிர்பாராது தைப் பொங்கல் வரை மு.வ.வுடன் தங்கநேரிட்டது. ஒவ்வொரு தைப் பொங்கல் நாளிலும் ஜெமினி உரிமையாளர் எஸ்.எஸ்.வாசன் அவர்கள் எழுத்தாளர், கலைஞர்களைக் காலையில் அழைத்து பொங்கல் விருந்தளித்து பெரும்பாலும் நூல் வெளியிடுவதும் வழக்கமாம். அன்று வாசனின் அழைப்பை ஏற்று மு.வ. என்னையும் வாசன் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு சி. சுப்ரமணியமும் வந்து சொற்பொழிவாற்றினார். மேலும் பல எழுத்தாளர்களையும் அங்கு கண்டு பேசிப்பழக முடிந்தது இன்றும் நினைவில் வருகிறது.

சிறுவயதிலிருந்தே சினிமா பற்றிய ஆர்வம் எனக்குண்டு. அதன் தயாரிப்பு முறைகளையும் அறிய ஆவலாயிருந்தேன். சினிமா ஸ்டூடியோ, செட்டுகள், சூட்டிங் பார்க்கவும் விரும்பினேன். மு.வ.விடம் தெரிவித்ததும் அவரது வீட்டுக்கு அண்மையிலே இருந்த விந்தனை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். ஏற்கெனவே விந்தனின் எழுத்துகளைப் படித்து அவரின் படைப்பாற்றல் மேலும் முரண் நகை எழுத்தின் மேலும் மதிப்பு வைத்திருந்தேன்.

மு.வ. அறிமுகப்படுத்திய வேளை விந்தன் கதை, வசனம் எழுதிய படத்தின் சூட்டிங் நடந்து கொண்டிருந்தது. படத்தின் பெயர் நினைவில்லை. ஒரு காலையில் விந்தனே ஒரு மோரிஸ் மைனர் காரில் வந்து ஸ்டூடியோ ஒன்றிற்கு அழைத்துச் சென்றார். அவரின் விருந்தினராக அங்கே எனக்குத் தனி மரியாதை தரப்பட்டது. சூட்டிங் பார்க்கச் சென்ற நாளில் டி.ஆர். ராஜகுமாரி நடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

எங்களது இளமைக் காலத்தில் டி.ஆர். ராஜகுமாரி தன் நேரில்லாத புகழ் பெற்ற நடிகையாக விளங்கினார். அவர் நடித்த பெரும்பாலான படங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்திருந்தேன். நேரில் சூட்டிங்கில் பார்க்க முடிந்தது பெரு மகிழ்ச்சி தந்தது.

ஸ்டூடியோவில் அடிக்கடி காப்பி வழங்கினர். நானும் காப்பிப் பிரியனாக இருந்தேன். சூட்டிங்கில் ஒரு காட்சியையே திரும்பத் திரும்ப எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். பிரபல நடிகையாக இருந்தவரே பொறுமையுடன் மீண்டும் மீண்டும் நடித்துக் கொண்டிருப்பது

அவ்வேளை வியப்பாயிருந்தது. டி.ஆர். ராஜகுமாரியைத் திரையில் பார்த்து மகிழ்ந்த கவர்ச்சி எதுவும் நேரில் பார்க்கும்போது இருக்கவில்லை. அதுவும் ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

விந்தன் மாலையில் மீண்டும் காரிலேயே அழைத்துச் சென்று ஓட்டல் ஒன்றில் சிற்றுண்டி விருந்தும் தந்தார். சினிமாவில் நுழைந்து, கல்கியில் பணியாற்றிய உதவி ஆசிரியர் பதவியை விட்டு விலகியிருந்தார். கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தியே தன்னை எழுதத் தூண்டினார் என்பதை அன்று ஓட்டலில் ஓய்வாகப் பேசும் போது அடக்கமாக ஒப்புக் கொண்டார்.

பள்ளிக் கூடத்தில் படிக்கும் காலத்தில் கல்கியின் தொடர் கதைகளை யெல்லாம் நூலகம் சென்று ஆர்வமோடு படிப்பதுண்டு.

கல்கி ஓரிரு இதழுக்குரிய தொடர் கதைகளை ஒரே தடவையில் வேகமாக எழுதித் தள்ளி விட்டுப் போய் விடுவார். அவற்றின் தொடர்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்து, தவறுகள் இருப்பின் திருத்தும் பொறுப்புகளைத் தானே கவனித்து வந்ததாகவும் கூறினார்.

விந்தன் மு.வ. வீட்டில் என்னை இறக்கிவிட்டுச் சென்றார். நான் நன்றி தெரிவித்தேன்.

விந்தன் பின்னர் சினிமா உலகைப் பற்றி அம்பலப்படுத்தப் போய் அங்கிருந்து ஒதுக்கப்பட்டார். அதன் பின்னர் பலரிடம் கடன்பட நேர்ந்ததாக அறிந்தேன். அதன் காரணமாக மு.வ.வையும் தூற்றி எழுதி தன் மதிப்பைக் குறைத்துக் கொண்டார் என்றே கூற வேண்டும்.

அடுத்த ஆண்டு டிசம்பரில் வந்தபோது மு.வ.வின் 'பெற்ற மனம்' நாவல் திரைப்படமாகிக் கொண்டிருந்தது. முழுப் படத்திற்குமான வசனங்களை அவர் எழுதித் தரும்படி பணிக்கப்பட வில்லை. அன்றைய சூட்டிங்குக்கு வேண்டிய வசனங்களை அன்று காலையே மு.வ. எழுதினார். சூட்டிங்குக்கு நானும் சென்றேன்.

தெலுங்கு டைரக்டர் பிரசாத் என எண்ணுகிறேன். நடிகை புஷ்பவல்லியிடம் வேலை வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவ்வேளை பிரபல நடிகையாக இருந்தவர்.

‘இது என் சொந்தப் பணம் போட்ட படமம்மா. கொஞ்சம் சீரிய சாக, பொறுமையோடு நடையம்மா.’

மீண்டும் மீண்டும் மொனிட்டராக நடிக்கச் செய்தது வியப்பாயிருந்தது. பிரபல கதாநாயகியான நடிகைக்கு எத்தனை பொறுமை வேண்டும்?. தமிழைவிட தெலுங்கில் ‘பெற்ற மனம்’ வெற்றி பெற்றது.

மேலும் தொடர்ந்து தன் நாவல்கள் திரைப்படமாகலாம் என மு.வ. எண்ணியிருந்தார். ஆனால் அந்த ஒரு படத்தோடு நின்றுவிட்டது. அதே வேளை அவரின் நாவல்களில் சில பகுதிகள் ஆங்காங்கே திரைப்படங்களில் நுழைக்கப்பட்டிருப்பதை பார்க்கலாம்.

பொதுவாகவே தமிழில் எழுதப்பட்ட நாவல்கள் திரைப்படமாகி வெற்றி பெறவில்லை. மேடை நாடகங்கள் பல ஓரளவு வெற்றி பெற்றன. காரணம் திரைப்படங்கள் நாடகமாகத் தமிழ் மொழியில் அமைவது, நாடகத் துறையிலிருந்தே பிரபல நடிகர்கள், டைரக்டர்கள் தமிழ் சினிமாவில் ஆதிக்கம் பெற்றதுமாகும். அடிப்படையாக சினிமா ஒரு காட்சி மீடியமேயாகும். இருப்பினும் தமிழ் சினிமாவில் இக்கோட்பாடு இன்றும் முற்று முழுதாக வேரூன்றவில்லை என்றே கூற வேண்டும்.

நண்பர் பாலுமகேந்திரா பூனா திரைப்படக் கல்லூரியில் பட்டம் பெற்று சினிமாத் துறையில் நுழைந்து வெற்றி பெற்றவர். அவர் கூறுவார்: “திரைப்படக் கலை வடிவம் வேறு. நாவல் என்ற கலை வடிவம் வேறு. அதனாலேயே நாவலைத் திரைப்படமாக்கி வெற்றி காணுதல் எளிதல்ல.”

காலப்போக்கில் சூட்டிங் பார்க்க நடிக நடிகைகளைக் காண்பதிலுள்ள ஆர்வம் குறைந்து வந்தது. இருப்பினும் திரைப்படக் கலையின் மேலிருந்த ஆர்வம் குறைந்து விடவில்லை.

பின்னர் 1976ன் பின் பகுதியில் நண்பர் பாலுமகேந்திராவின் உதவியுடன் பூனாவிலுள்ள திரைப்படக் கல்லூரியில் ஆறு வார காலத்தில் திரைப்படத்தின் இலக்கணங்கள், தொழில் நுட்பங்கள், மற்றும் பல்வேறு அம்சங்களையும் கற்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. உலகப் புகழ் பெற்ற ஏராளமான திரைப்படங்களையும் பார்க்க முடிந்தது. பிரபல

டைரக்டர்களுடன் நேரில் கண்டு விவாதித்து, பற்பல சிறப்புகளையும் கற்கவும் முடிந்தது.

அதன் பின்னர் பாலுமகேந்திராவுடன் இணைந்து கோகிலா என்ற கன்னடப் படத்தையும் தயாரிக்கும் அனுபவம் பெற்றதும் மறக்க முடியாத நடைமுறை நிகழ்ச்சிகளாகும். கமலஹாசன், ரோஜாரமணி, ஷோபா, மோகன் ஆகியோருடன் நெருங்கிப் பழகி அப்படத்தைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பில் அனுபவம் பெற்றதும் தனித்துவமான நிகழ்ச்சிகளாகும்.

திரு ராஜசேகரன் ஐ.ஏ.ஏஸ் அவர்கள் ஜானகிராமனின் 'மோகமுள்' நாவலைக் குறைந்த செலவுடன் திரைப்படமாக்கப் பல ஆண்டுகளாக உழைத்தார். ஓரளவு வெற்றியும் கண்டார். 'கலைப்படம்' என்ற கணிப்புக்குள் அடக்கப்பட்டதால் பரவலாக மக்களிடையார்ச்சப்பட்டுப் பண பலன் தரவில்லை. இருப்பினும் பல பரிசுகளைப் பெற்று போட்ட முதலை எடுத்திருப்பார் என நம்புகிறேன்.

ஜானகிராமனின் 'அம்மா வந்தாள்' நாவலைத் திரைப்படமாக்கப் பலர் முயன்றனர். பாலுமகேந்திராவும் விரும்பினார். என் விருப்பம் கூட. ஒரு நாட்காலையில் தமிழ்ப் புத்தகாலயம் திரு. கணமுத்தையாவையும் அழைத்துக் கொண்டு ஜானகிராமனது மாடி வீட்டுக்கு திருவான்மியூருக்குச் சென்றோம். ஜானகிராமன் ஆல் இந்தியா ரேடியோவிலிருந்து ஓய்வு பெற்று வந்து மனைவியாருடன் அங்கு தங்கியிருந்தார். பாலுமகேந்திரா 'அம்மா வந்தாள்' நாவலைத் திரைப்படமாக்கும் விருப்பைத் தெரிவித்தார்.

ஜானகிராமன் ஒப்புக் கொண்ட போதும், ஏற்கெனவே மற்றொருவர் விரும்பி முன்பணம் தந்ததாகவும் வருடங்கள் ஆகி அவர் தொடர்ந்து முயற்சி செய்யாத போதும் அவரிடம் ஒருதடவை கேட்டு விட்டு உறுதி கூறுவதாகவும் சொன்னார். இரண்டு வாரம் கழித்து அவர் ஒப்புதல் அளித்ததும் தமிழ் புத்தகாலயம் திரு. கணமுத்தையாவுடன் சென்று ரூபாய் ஐயாயிரம் முன்பணம் கொடுத்தேன். நான் கொழும்பு சென்று வருவதாகக் கூறிச் சென்றேன். இடையில் அவரது மரணம் அறிந்து திகைப்படைந்தேன். அத்துடன் 'அம்மா வந்தாள்' திரைப்படமாக்கும் சோகக் கதையும் முடிவுற்றது.

6. நாவல் எழுத்து

1958ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் என நினைக்கிறேன். கோடை விடுமுறையின் போது சென்னை வந்திருந்தேன். சென்னை வெப்பத்திலிருந்து தற்காலிக விடுமுறை பெறவும் நாவல் எழுதுவதற்காகவும் மு.வ. குன்னூர் சென்றதாகச் செய்தி இருந்தது. என்னையும் அங்கு விடுமுறை கழிக்க வரலாம் எனவும் தெரிவித்திருந்தார்.

குன்னூரில் மு.வ.வுடன் சில நாட்களைக் கழிப்பதாகத் தீர்மானித்தேன். முன்னர் சென்று பழகாத இடம். மேட்டுப் பாளையம் எக்ஸ்பிரசில் சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டு வருவதாக நாள், நேரம் குறித்து மு.வ. முகவரிக்கு எழுதினேன்.

அதிகாலையில் குன்னூரில் வண்டி நின்றதும் பெட்டியுடன் இறங்கி சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். திடீரென ஒரு சிறுவன் வந்து 'வாங்க' என்று கூறிவிட்டு என் சிறு பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டே முன்னே நடந்தான். நான் சிறுமைப்பட்ட உணர்வுடன் பின் தொடர்ந்தேன். ஒரு டாக்ஸியை அழைத்து என்னைப் பின்சீட்டில் ஏறும்படி பணிந்து விட்டு முன்புறமாக ஏறிக் கொண்டான். ஒன்றுமே அறியாத அப்பாவிப் பேர்வழியாக நான் இருந்தேன். சிறுவனான பாரி மு.வ. குடும்பத்தவருடன் தங்கியிருந்த வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். பாரி சிறிது வளர்ந்த சிறுவனாயிருந்தான். அவனை மார்பில் தூக்கி வைத்து முன்னர் எடுத்த படமே என்னிடம் இருந்தது.

குன்னூர் மலைச் சாரலில் தனிவீடு. மு.வ. ஓய்வுக்கும் எழுதவுமாக ஒரு மாதத்திற்கு அந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்திருந்தார்.

குன்னூர் எனக்கு நன்கு பிடித்துக் கொண்டது. ஊட்டிபோல அத்தனை குளிரில்லை. இதமான சுவாத்தியம். மு.வ.வுடன் இராதா அம்மையார் பாரி மட்டுமே. ஒரு கெரஸின் குக்கர் மட்டுமே. இராதா எல்லோருக்கும் சமையல் செய்து மூன்று வேளையும் உணவளித்தார்.

மு.வ. அதிகாலையில் எழுந்தே எழுதத் தொடங்கிவிடுவார். அவ்வேளை 'அகல் விளக்கு' நாவலை எழுதிக் கொண்டிருந்தார் என எண்ணுகிறேன்.

காலை 10 மணிக்கு மேலாக மு.வ. ஒரு கூடையை எடுத்துக் கொண்டு இராதா கூறும் பட்டியலை மனதில் வைத்து நகரப் பகுதிக்குப் புறப்படுவார். நானும் தொடர்வேன். அவ்வேளை கதை மாந்தரிலிருந்து ஓரளவு ஓய்வு. நடப்பது உழைப்பு. ஆனாலும் உரையாடிக் கொண்டே நடந்து சென்றபோதும் இடையிடை என் வினாக்களுக்கு உடன் பதில் வராதது. பாத்திரங்கள் ஆக்கிரமித்திருக்கும். 'என்ன கேட்டீங்க' என்றதும் விழிப்பு நிலையில் வந்து பதில் கூறுவார்.

காலை 10, 11 மணியளவில் வெய்யிலில் நடப்பது, நிலாவில் உலாவுவது போலிருக்கும்.

“இங்கே நல்ல ஓய்வு தான்”

கடைத் தெரு நோக்கி நடக்கும் போதே ஓய்வாகப் பேசவும் முடிகிறது. எழுதும் வேளை எவருமே அவர் பணியைத் தடுப்பதில்லை.

“ஓய்வென்ன கடும் உழைப்பு என்று சொல்லுங்க. ஒரு நாவலை எழுதி முடிக்க என் எடையில் இரண்டு கிலோ குறைந்து விடும்.”

கலை, இலக்கியம் கூட மனித உழைப்பிலிருந்து பிறப்பது என்ற மார்க்ஸின் கருத்து அவ்வேளை என் நினைவில் வந்தது. மார்க்ஸ் கலை, இலக்கியப் படைப்பு என்று கூறவில்லை. படைப்பு என்பது சூனியத்திலிருந்து பிறப்பது என்றாகிவிடும். அழகியல் உற்பத்தி (Aesthetic Production) என்றே கூறினார்.

“மேலும் ஒன்று, இரண்டு நாவலை எழுதுவேன்” என அவ்வேளையே கூறினார். அதன்படியே 13 நாவல்களுடன் நிறுத்திக்

கொண்டார் மு.வ. நாஸ்தோறும் போதிய ஓய்வு எடுத்தே முத்து முத்தான எழுத்துகளில் தெளிவாக ஒரே தடவையில் நாவலை எழுதிவிடுவார். அப்படியே அச்சுக்குத் தந்து தானே புரூப் பார்த்துக் கொள்வார். அவருடன் பணியாற்றிய அன்பு கணபதியும் புரூப் திருத்துவதில் உதவுவார். எளிய நடை, சிறிய வசனங்கள், இவையும் அவரது எழுத்துலக வெற்றிக்குக் காரணங்கள் என்று கூறலாம்.

தொடர்ந்து நாள் பூராவும் நாவல் எழுதும் முறையைப் பின்னர் நான் கடைப்பிடித்தேன். தெளிவற்ற வேகமான எழுத்து. ஐந்து, ஆறு நாட்கள் மட்டுமே தொடர்ந்து எழுத முடிகிறது. பின்னர் ஆங்காங்கே நண்பர்களிடம் தந்து பிழைகளைத் திருத்தச் செய்வேன். நண்பர்கள் கைலாசபதி, ஆனந்த ரங்கன் சில நாவல்களில் உதவினர். பெரும்பாலும் டாக்டர் தெய்வசுந்தரம், செ. யோகநாதன் உதவினர்.

ஒரே தடவையில் எழுதும் போது கதை மாந்தரின் பெயர்களை நினைவிலிருத்தி குழப்ப மேற்படாது எழுதிவிடலாம். ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் தமக்கு வாய்ப்பான வழிகளைப் பின்பற்றுவார். சிலர் வருடக் கணக்காக, மாதக் கணக்காகச் சிறிது சிறிதாக எழுதி முடிக்கின்றனர். சிலரால் டைப் செய்துவிட முடிகிறது. அல்பேட் காமு என்ற பிரெஞ்சு நாவலாசிரியர் கடைசியாக எழுதி, அரை குறையாக விட்ட நாவலை அவரது மகள் மாற்றமின்றி அண்மையில் வெளியிட்டிருந்தார். அந்நாவலில் இடையிடை அடையாளமிட்டு காமு கீழே குறிப்பு எழுதியிருந்தார். இங்கே இன்ன இடத்து வர்ணனை, இவ்விடத்தில் இந்த விஷயம் பற்றிய விரிவான குறிப்பு..... என்றெல்லாம் கூறப்பட்டிருந்தது. மீண்டும் நாவலை விரித்து எழுதும் போதே அப்பகுதிகள் சேர்க்கப்பட்டு விரிவாக்கப்படும்.

ஜெயகாந்தன் சிறுகதை எழுதும் வேளை முக்கியமான பகுதியை முதலில் எழுதிவிட்டே முன்னும் பின்னுமாக வேண்டிய தொடரை எழுதுவதாக ஒரு தடவை என்னிடம் கூறியிருந்தார்.

என்ன கூறினும் எப்படிப் பாராட்டினும் முழு நாவலாகத் தமிழில் எழுதி முடித்து வெளியிடுபவர் மிகக் குறைவு. அத்தியாயம் அத்தியாயமாகத் தொடர் கதையாகப் பிரபல பத்திரிகைகளில்

எழுதிவிட்டு பின்னர் நூலாக்கும் போக்கே பரவலாக உள்ளது. மேல் நாடுகளில் வாசகருக்கு அடுத்த அத்தியாயம் ஆர்வமுட்டும் விதமாக வாரம் (அல்லது மாதம்) தோறும் முடித்து வரும் தொடர் கதைகளை மேல் நாட்டு விமர்சகர்கள் இலக்கியத் தரத்தில் கொள்ளாது புறக்கணித்து விடுகின்றனர். அதே போலவே சோப் ஒப்பரா எனும் விளம்பரத்திற்காகத் தயாரிக்கப்படும் டி.வி. தொடர் நாடகங்களையும் நிராகரிக்கின்றனர்.

மு.வ. எந்த நாவலையும் தொடர் கதையாக எங்கும் வெளியிடுவதற்கு ஒப்பந்தம் எழுதி அந்தந்தப் பத்திரிகையின் கொள்கைகளுக்கேற்பக் கதைகள் எழுதியதில்லை. அதே கோட்பாட்டையே நானும் கைக் கொண்டு 25 நாவல்கள் எழுதி வெளியிட்டுவிட்டேன். ஜானகிராமன் முழுமையாக எழுதி நாவலாக வெளிவந்தது 'அம்மா வந்தாள்' மட்டுமே. அந்நாவலின் அடக்கம். கட்டுக் கோப்பு 'வளவளா' என நீண்டு செல்லும் தன்மை இந்த நாவலில் காண முடியாது.

குன்னூர் கடைத் தெரு செல்லும் வழியில் ஒரு பூங்கா இருந்தது. இருவர் இருபுறமாக தட்டில் உட்கார்ந்து மேலேயும் கீழ் நோக்கியும் இறங்கும் விளையாட்டு. நான் ஒரு புறமும் மு.வ. மறு புறமாக முனைகளில் உட்கார்ந்து சில நேரம் பொழுது கழிப்போம். நண்பகல் வேளையானபடியால் அங்கு எவருமில்லை. அவ்வேளை மு.வ. முகத்தில் மலர்ந்த சிரிப்பைக் காணலாம். சிறுவர் விளையாடும் மகிழ்ச்சி.

கடைத் தெருவிலிருந்து திரும்பி வந்து மு.வ. எழுத ஆரம்பித்ததும் நான் நூல்கள் படிப்பதில் ஆழ்ந்து விடுவேன்.

இடையிடையே தொடர்ந்து எழுதுவதில் சோர்வு அல்லது கதையை நகர்த்துவதில் தடை ஏற்படும் வேளை மு.வ. எழுந்து வருவார். வீட்டின் முன்புறத் தோட்டத்தில் உலாவி உரையாடுவோம்.

குன்னூருக்குச் சென்ற வேளைக் காலத்தில் நான் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். மு.வ. வீட்டில் இருந்தே புரூப் பார்ப்பேன்.

புருப் திருத்துவதில் உதவி வேண்டுமா? என சிரித்தபடி கேட்பார். கள்ளோ, காவியமோ நாவலின் பிரதி ஒன்றைச் சென்ற ஆண்டில் நான் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றைச் சரிபார்ப்பதற்காக மீண்டும் படிக்க நேர்ந்தது. மீள்பதிப்பில் உள்ள அச்சுப் பிழைகளைப் பார்த்தபோது என் மனம் வருந்தியது. இச் செய்தியைப் பாரி அதிபர் செல்லப்பனிடம் கவலையோடு தெரிவித்தேன். வேண்டின் நானே புருப் திருத்தித் தருவேனே என்று கூறினேன். 'மலர்விழி' நாவல் புருவை மட்டும் என்னிடம் அனுப்பினார். பின்னர் அவரும் நன்கு புருப் திருத்துபவரைக் கொண்டு கவனிப்பதாகக் கூறினார்.

மு.வ.வின் நாவல்களை அன்பளிப்பாகப் பெறுபவர் ஒரு சிலரே. அன்பு கணபதி ஒருவர். எனக்கும் ஒரு பிரதி தபாலில் இலங்கைக்கு வந்துவிடும். ஒரே மூச்சில் ஆர்வத்தோடு படித்துவிட்டு அவருக்கும் என் கருத்தைத் தெரிவிப்பேன். எனக்கு அன்பளிப்புப் பிரதி வருவதைப் பற்றி சோமலெயிடம் ஒரு தடவை சொன்னேன்.

"மு.வ. எவருக்கும் பரவலாக அன்பளிப்புப் பிரதி தருவதில்லை. ஆகக் கூடியது ஐவராயிருக்கலாம். அதில் நீங்கள் ஒருவர், அதிர்ஷ்டசாலியே என்றார்."

மு.வ. பங்களூரில் ஒரு வீடு வாங்கியிருந்தார். அத்தனை பெரிய வீடல்ல. ஒரு பகுதியை வாடகைக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் தங்குவதற்காக மறு பகுதியாக ஓர் அறையை வைத்திருந்தார். விடுமுறை காலம் அல்லது ஓய்வெடுக்க அல்லது எழுத்துப் பணிக்காக அங்கு சென்று தங்கி வருவார். இரண்டு மூன்று நாவல்களை அங்கிருந்தே எழுதினார். பங்களூர் சுவாத்தியம் அவருக்கு நன்கு பிடித்திருந்தது.

மு.வ. விடுமுறையில் பங்களூர் அறையில் தங்கியிருந்த வேளை முதல் தடவையாக நானும் பங்களூர் நகருக்குச் சென்றிருந்தேன். அரசியல், கலை இலக்கியம், நூல்கள் பற்றி உரையாடுவது, விவாதிப்பது நூல்கள் படிப்பதிலேயே பொழுது கழியும்.

மாலையில் என்னை அழைத்து விதான் சபா, அங்குள்ள பூங்காக்களைக் காட்டுவார். நீண்ட தூரம் நடப்போம். நகரின் தெரு வெல்லாம் சுற்றுவோம்.

உணவிற்காக ஒரு ஓட்டலுக்கு அழைத்துச் செல்வார். சாதம் வழங்குமுன் சிறு சிறு பூரிகள் அங்கு வழங்குவர். அவைபுதுமையாகவும் சுவையாகவும் இருக்கும். ஓட்டலின் பெயர் நினைவில்லை. மு.வ. சிறு பூரிகளை விரும்பி உண்பார். அதன் சிறப்புக் காகவே அங்கு அழைத்துச் செல்வார்.

மு.வ. எப்போதும் நல்ல உணவைச் சுவைத்துச் சாப்பிடுவார். உணவை வீணாக்கமாட்டார். நல்ல ரக அரிசியைத் தேடி வாங்குவார். குன்னூரில் கடைத் தெருவில் வாங்கிய அரிசியை ஒரு நாள் சமைத்துப் பார்த்து திருப்தியில்லை என மறு நாள் அதே கடையில் கொடுத்து மாற்றியதும் நினைவில் வருகிறது.

டில்லிக்குப் பல்கலைக்கழக அலுவலாகச் சென்று திரும்பும் போதும் நல்ல அரிசி அல்லது பசுமதி அரிசி வாங்கிவருவார்.

பங்களூரில் சுற்றும் வேளை பாட்டா கம்பனி தயாரித்த பிளாஸ்டிக்கிலான சிலிப்பர் அணிந்தே நடந்துவந்தார். அதன் கீழ்ப்புறம் சறுக்கிவிடாதபடியான இறுகப்பிடிக்கும் குழிகள் கொண்டவை. என்னையும் அதே போன்றவற்றை வாங்கிப் பயன்படுத்தும்படி சிபார்சு செய்தார். எல்லா இடத்தும் கிடைக்கக் கூடியதாகவும் ஜோடி ரூபா ஐந்து வரை மலிவாகவும் இருந்தது. நானும் முதல் தடவை வாங்கிக் காலில் அணிந்தேன். காலைக் கடிக்காமல் மிக மென்மையாகவும் இருந்தது. அழுக்கேறாது கழுவிவிடலாம். 15 வருடங்களுக்கு மேலாக அதையே தொடர்ந்து வாங்கிப் பயன்படுத்தினேன். பாட்டா அதன் உற்பத்தியை நிறுத்திய பின் வேறு கம்பனி தயாரித்து விற்றுவந்தது. மூர்மார்க்கெட்டில் மட்டுமே கிடைத்து வந்தது. மூர்மார்க்கெட் எரிந்த பின் அதன் ஆயுளும் முடிந்தது. பின்னர் வேறு சிலிப்பரைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினேன்.

சிறுசிறு விடயங்களிற்கூட தன் அனுபவத்தைக் கூறுவார். சாத்துக்குடி வாங்கும் வேளை மெல்லிய தோல் உள்ளதாக வாங்கும்படி கூறுவார். வீட்டில் உள்ள ஒன்றை எடுத்து மாதிரிக்காகக் காட்டினார்.

7. தாயார்

1962ம் ஆண்டாக இருக்கலாம். மு.வ. வீட்டிற்கு வந்திருந்த வேளை அவர் பங்களுர் சென்றிருந்தார். நானும் அங்கு சென்று சில நாள் விடுமுறை கழிக்க எண்ணினேன். மறுநாட்காலையில் பிருந்தாவனம் எக்ஸ்பிரஸில் புறப்பட டிக்கெட் வாங்கியிருந்தேன்.

அன்று இரவு என் பயணம் பற்றி மு.வ. வீட்டில் எல்லோரிடமும் தெரிவித்தேன். அரசு அவசர செய்தி ஒன்றை மு.வ.விடம் தெரிவிக்கும்படி சொன்னார்:

“பாட்டி, மு.வ. அம்மா ஊரில் உடல் நலமின்றி இருப்பதாகச் செய்தி வந்துள்ளது. அப்பாவை திருப்பத்தூர் சென்று பார்த்து வரும்படி சொல்லுக.”

மு.வ. பங்களுரில் தங்கியிருந்த வீட்டிற்குப் போன் இருக்கவில்லை. நானே செய்தியைக் கொண்டு சென்றேன்.

மு.வ. அம்மா அம்மாக்கண்ணு ஒல்லியாக, நெட்டையாக இருப்பார். அமைதியான சுபாவம். யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழ் விழாவிற்கும் மு.வ. குடும்பத்தவரோடு அழைத்து வந்திருந்தார். மு.வ. வீட்டில் இராதா ஆட்சியே. அதை கிராமத்திலேயே இருந்தார். சென்னை செல்லும் வேளைகளில் நான் மு.வ. அம்மாவையும் அங்கு இடையிடை பார்த்துள்ளேன்.

பங்களுரில் மு.வ. அறைக்குச் சென்றபோது மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார். உடல் நலம், பிரயாணம் பற்றி விசாரித்த பின்னர் அரசு கூறிய மு.வ. தாயார் உடல் நலன் பற்றிய செய்தியைச் சொன்னேன். மலர்ந்த முகத்தில் சில கணங்களில் சோக நிழல் படிந்துபோயிருந்தது. ஆழ்ந்த சிந்தனை முகத்தில் தெரிந்தது.

உணவிற்குச் சென்றபோதும் தாயார் பற்றிய நினைவு அவரது சிந்தனையை அழுத்தியிருந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது, நோயின் விபரம் எதுவும் அறியேன்.

மு.வ. வும் விபரம் எதுவும் கூறவில்லை.

இரண்டு நாட்கள் கழித்தே சென்னை திரும்ப டிக்கெட் ஏற்கெனவே மு.வ. வாங்கியிருந்தார்.

“நல்லது, நான் இன்றே ஊருக்குப் புறப்படுகிறேன். நீங்கள் இங்கே தங்கிவிட்டு சென்னை வரும்வேளை அறையைப் பூட்டி சாவியை எடுத்து வாருங்கள். நாளை மறுநாள் சென்னைக்குத் திரும்புவதற்கு டிக்கெட் உள்ளது. நேரமிருக்கும் வேளை ரிபண்ட் எடுக்கலாம் அல்லது நீங்களே அன்று சென்னை செல்லின் பயன்படுத்தலாம்.”

சாவி, டிக்கெட் எல்லாவற்றையும் தந்துவிட்டு மு.வ. புறப்பட்டு விட்டார். மு.வ.வுடன் இரண்டு நாட்கள் முழுமையாகப் பேசி மகிழ்வதை இழக்க நேரிட்டது வருத்தம் தந்தது. தாயாரின் கடமைகள் தவிர்க்க முடியாதது என அமைதியடைந்தேன். நன்கு பழகாத நகரம். தனிமையும் கவலை தந்தது.

தமிழ் நாடு அரசின் கல்விப் பகுதியில் உதவி டைரக்டராகப் பணிபுரிந்த காந்திமதி அம்மையார் ஏற்கெனவே அறிமுகமாகியிருந்தார். கொழும்புக்குத் தன் தோழியுடன் வந்தபோது எங்கள் வீட்டிற்கும் வந்து விருந்துண்டு பழகியிருந்தார். சென்னை வரும் வேளை அவருக்கும் போன் செய்வேன். அவ்வாண்டு அவர் பங்களூருக்கு அரசு அலுவலாகச் சென்றிருப்பதாகச் சென்னையில் அறிந்திருந்தேன். அவர் பங்களூரிலுள்ள கன்வெண்ட் விடுதியில் தங்கியிருப்பதாகச் சென்னையில் தெரிவித்தனர். என் வரவை அவரிடம் போனில் சொன்னேன்.

மறுநாள் நண்பகல் உணவிற்காக ஒரு ஓட்டலுக்கு வரும்படி காந்திமதி அழைத்தார். அன்று உணவு முடிந்த பின்னர் ‘அபிமன்யு’ என்ற தமிழ் படத்திற்கும் அழைத்துச் சென்றார்.

இரண்டு நாட்களும் குளுமையில் தங்கிவிட்டு மு.வ. ரிசேர்வ் செய்த டிக்கெட்டிலேயே சென்னை திரும்பினேன். மு.வ. வீடு திரும்பியிருக்கவில்லை. தாயாரின் உடல் நிலை பற்றிய செய்தியைக் கூறியதும் உடனேயே ஊருக்குச் சென்ற செய்தியை எல்லோரிடமும் தெரிவித்தேன்.

மு.வ. வருகையை எல்லோரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். ஊரிலிருந்தும் எவ்வித செய்திகளும் வரவில்லை.

மேலும் இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. மு.வ. வீடு திரும்பினார்.

“அம்மாவின் உடல் நலன் எப்படி?” நான் ஆர்வத்தோடு கேட்டேன்.

“பாட்டி நலந்தானே” அரசு கேட்டார். பாரி, இராதாவும் நலம் அறியும் ஆவலுடன் வந்தனர்.

‘நலம்’ என்றார். பின்னர் ‘மூப்பின் கோளாறு’ என்றார்.

“ஏனப்பா எங்களுக்கெல்லாம் அறிவித்திருக்கலாமே.” - ஒரே குரல்.

“இதிலென்ன, என் தாயாரின் காரியங்களை நானே பார்த்து முடித்தேன்”.

அழுத்தமான பேச்சு, மரணத்தின் இயற்கை நிகழ்வு பற்றிய கருத்து அவர் மனதில் ஆழப்பதிந்திருந்ததை நான் பலதடவை பார்த்திருந்தேன்.

ஒரு தடவை மு.வ. வோடு அவரது நண்பர் ஒருவரைச் சென்னையில் மருத்துமனையில் பார்க்கச் சென்றிருந்தேன். அவர் மரணத்தின் நிழலில் நிற்பது தெரிந்தது. நண்பரிடம் ஆறுதல் கூறித்திரும்பும் போதும் மு.வ. பேச்சில் கவலையோ, வருத்தமோ தெரியவில்லை. என் வியப்பை மறைமுகமாகத் தெரிவித்தேன்.

“இயற்கை நிகழ்வுகளை எல்லா வேளையும் வென்றுவிட முடியாது” என்றார்.

என் தந்தையார் முதுமையடைந்தே மரித்தார். முதுமையடைந்து உடலுறுப்புகளின் செயலிழந்த வேளையே மறைந்தார். இருந்தாலும் அத்துன்பத்தை என்னால் உடனே தாங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை. மு.வ.வுக்கும் மரணச் செய்தியைத் தெரிவித்தேன். அவரது தபால்ட்டை உடனேயே வந்தது.

“இயற்கை சில வேளைகளில் மிகக் கொடியது. மனித உணர்வுகளை அறியாதது, எமக்கு வேண்டியவரை நாம் விரும்பாத வேளை பிரித்து விடுகிறது”

மார்க்ஸின் இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதக் கோட்பாட்டை ஒரு தடவை விரித்துக் கூறும் வேளை மாவோ சொன்னார்:

“மரணமே இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதக் கோட்பாட்டை நேரடியாகக் காட்டும் ஒரு நிகழ்ச்சியே. பழையவை மறைந்து புது உயிர்கள் தோன்றுகின்றன. மரணம் நிகழாவிடின் இன்று உலகின் மக்கள் தொகை, உயிரினத்தின் தொகை எப்படியிருக்கும் என எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்” எனவும் நினைவூட்டினார்.

மேலும் பெரும்பாலோர் மரணம் இறகு போன்றது. சமூகத்திற்குச் சேவை செய்து மறைவதே மலைபோன்றது என்றும் கூறினார்.

8. இயற்கை வாழ்வு

திரு. வி.க. போலவே மு.வ.வும் இயற்கை வாழ்வில் நம்பிக்கை கொண்டவர் மட்டுமல்ல வாழ்ந்தும் காட்டியவர்.

இயற்கை வாழ்வில் நம்பிக்கை கொண்டவர் இந்தியாவில் மட்டுமல்ல உலகிலேயே அதோர் இயக்கமாகவே உள்ளது. இலண்டனிலேயே ஓர் அமைப்பு உண்டு. அவர்கள் சஞ்சிகைகள் நூல்கள், மகாநாடுகள் கூட நடத்துவர். உணவைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் உடல் நலனைப் பேணமுடியும் என்பதும் அவர்களது கோட்பாடு. ஆதிமனிதன் காய், கொட்டை, கிழங்கு, பழங்களைக் சாப்பிட்டே நீண்ட காலம் வாழ்ந்தனர் என்பர். சித்த வைத்தியம் கூட இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தோன்றியிருக்கலாம்.

மு.வ. கொழும்புக்கு வருவதற்குக் காலரா ஊசி போடுவது, அம்மைப் பால் கட்டுவதற்கே எதிர்ப்பாயிருந்தார்.

இருப்பினும் விஞ்ஞான வளர்ச்சியை அவரால் ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை. மக்கள் மூவரையும் அலோபதி ஆங்கில மருத்துவம் கற்க அனுமதித்தார். மு.வ. மருத்துவமனை கூட அலோபதி வைத்தியத்திற்காக மட்டுமே கட்டப்பட்டது.

அறுவைச் சிகிச்சை நிபுணத்துவத்தில் (MS) முத்தவர் அரசும், இளையவர் பாரியும் மருத்துவத்தில் நடுவண் நம்பியும் (MD) சிறப்பாகக் கற்றனர்.

இருப்பினும் நோயுற்றவேளை மக்கள் சிபார்சு செய்யும் மருந்து எதையும் அவர் சாப்பிட்டதில்லை. இதய நோய் வந்த போதும் வீட்டிலுள்ள மூன்று டாக்டர்களுையோ வெளியிலே உள்ள எந்த

ஸ்பெஷலிஸ்டையோ அவர் என்றும் பார்த்ததில்லை; அழைத்ததில்லை.

1969ம் ஆண்டு என்ற நினைவு. மு.வ. வீட்டுக்கு டிசம்பரில் சென்று தங்கிய வேளை அரசு என்னிடம் தனிமையில் குறைபட்டார். அவ்வாண்டு இதய நோய் ஏற்பட்டு மிகவும் ஆபத்தான நிலையில் மு.வ. இருந்தார்.

“எங்களையெல்லாம் அலோபதி மருத்துவம் கற்கச் செய்தார். மருத்துவமனை கட்டித் தந்தார். ஆனால் ஆபத்தான நோயின் போதும் டீர்மென்ட் செய்ய அவர் அனுமதிக்கவில்லை. வீட்டிலேயே தங்கியிருக்கும் எங்களுக்கெல்லாம் எத்தனை மனக்கஷ்ட மாயிருக்கும்.” கண்கள் கலங்கும் நிலையில் அரசு கூறியது இன்னும் நினைவில் நிற்கிறது.

மு.வ.விடம் உடல் நலம் பற்றி அங்கு சேர்ந்ததுமே விசாரித்தேன். தான் இதய நோயிலிருந்து மீண்ட செய்தியை அதே பளிச்சென்ற சிரிப்புடனே, தன் வலது கையை விரித்தபடி நெஞ்சில் வைத்தபடி சொன்னார்.

“முன்னர் கையை இப்படி இங்கே வைத்ததும் பட பட என இதயம் அடித்து கையை உதறிக் கொண்டேயிருக்கும். தற்போது அப்படியில்லை. பாருங்கள். தேறிவிட்டேன். நலம் பெற்று விட்டேன்.”

அரசு, நம்பி, பாரியின் கவலை பற்றிச் சொன்னேன். அவற்றைப் பற்றி அவர் எவ்வித சிரத்தையோ பதிலோ கூறவில்லை. அதே சிரிப்பு.

கொள்கைப் பிடிப்பில் உள்ளவர் பிடிவாதப் போக்குகளைப் பலரிடையே பார்த்திருக்கிறேன். பலர் பற்றிப் படித்திருக்கிறேன். மகாத்மா காந்தியையே பிடிவாதக்காரன் எனச் சிலர் எழுதியுள்ளனர். அவரின் வாழ்க்கை பற்றிய திரைப் படத்திலும் காட்ட முனைந்துள்ளனர்.

மு.வ. புகழை விரும்பாத அடக்கமுடையவர். 50, 60வது ஆண்டு விழாவைப் பிறர் கொண்டாட முனைவதையே தடுத்தார்.

மு.வ. வீட்டிற்குத் தமிழகமெங்குமிருந்து கண்டு பேச மட்டுமல்ல கூட்டங்களில் சொற்பொழிவாற்றவும் அழைக்கவும் பலர் வருவர். நீண்ட நேரம் அவர்களுடன் உரையாட நேரின் அன்றாட வேலைகள், கடமைகள் தடைப்படும் என்பதற்காக 'கண்டு பேச சுமார் பத்து நிமிடம்' என வருபவர் பார்வையில்படும்படி எழுத்தில் பொறித்தே வைத்திருந்தார். அதைப் பற்றிப் பலர் குறை கூறுவதுமுண்டு.

மு.வ. மேடைப் பேச்சில் என்றும் நம்பிக்கையில்லாதவர். காற்றிலே பேச்சுப் போய்விடும். அழகாகப் பேசினாரா, போரடிக்கப் பேசினாரா என்பதே முடிவில் பலரிடை பேச்சாயிருக்கும். கூறப்பட்ட கருத்துகள் பற்றியும் கேட்போரில் பெரும்பாலோர் கவலைப் படுவதில்லை. ஒவ்வொருவரும் தத்தமது அறிவோடு ஒட்டியே பேச்சை அளந்து கொள்வர்.

மேலும் மேடையில் ஏறிநின்று பேசும்போது பொய் பேசவும் தூண்டிவிடுகிறது என்பார் மு.வ..

மேலும் நீண்ட பேச்சுகள் சலிப்பூட்டுபவை. உளவியலார் ஆய்வின்படி 10,15 நிமிடத்திற்கு மேலாக எவரும் பேச்சுகளைக் கேட்க விரும்புவதில்லை. அதனாலேயே ரேடியோ, டி.வி. பேச்சுகளையே 12-13 நிமிடத்துள் மட்டும் பேசி விடும்படி உலகெங்கும் பணிக்கின்றனர்.

ஒரு தடவை மு.வ. வீட்டின் தென்புற நீள் மண்பத்தில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தோம். நீள் பலகையுள்ள ஊஞ்சலும் அங்கேயே இருந்தது. முதலில் கட்டிய வீட்டின் வடக்குப் புறமாக இருந்த வீடே இது. அதை மு.வ. வாங்கியிருந்தார். முதலில் கட்டிய வீட்டை வாடகைக்கு விட்டு விட்டு எல்லோரும் இப்புது வீட்டில் புகுந்தனர்.

கீழே சமையற்கட்டு, இராதாவின் பூசை அறையுடன் மு.வ. தூங்கும் அறையும் இருந்தது. மேலே மாடியில் முன்று நீள அறைகள். அரசு, நம்பி, பாரி மூவருக்கும் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அரசு திருமணமாகி கலா, மகன் புகழேந்தியுடன் மாடியில் முதல் அறையில். அதேபோல நம்பியும், பாரியும் திருமணம் முடிந்த பின்னர் அடுத்த, அடுத்த நீள் அறைகளில் அங்கேயே ஒருமித்து வாழ்வார் என மு.வ. எதிர்பார்த்தார். பின்னர் நடை முறையில் அது கற்பனையானது என்பது தனிக்கதை.

கீழே ஊஞ்சலும், டெலிபோனும் இருந்தது. நாங்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது மு.வ.வைக் கண்டு பேச என இருவர் வந்தனர். நான் எழுந்து தூர இருந்து கொண்டேன். இருந்தாலும் அவர்களது உரையாடல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வெளியூரில் ஒரு கூட்டத்தில் பேசுவதற்காக மு.வ.வை அழைக்க வந்திருந்தனர். மு.வ. தனக்கு வசதியில்லை என்று பணிவாகவே கூறினார். அவர்கள் விட்டு விடுவதாக இல்லை. மீண்டும், மீண்டும் மு.வ. கூறிய காரணங்களைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாதவராக வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தனர்.

“மீண்டும், மீண்டும் வற்புறுத்தாதீர்கள். அப்படிச் செய்யின் நானும் என் பிடிவாதத்தை அழுத்திக் கொண்டேயிருப்பேன். அந்தப் பேச்சை இனி விட்டு விடுங்கள்.”

மு.வ.வின் குரலில் ஒரே கண்டிப்பு. தன் கொள்கைப் பற்றை, பிடிவாதத்தை அழுத்திக் கொள்வதை அங்கும் கண்டேன். அதன் மேல் அவரை அழைக்க வந்தவர் மௌனமாயினர்.

9. அறிவுரை

மு.வ.வின் கிராம வாழ்விலிருந்து நகர வாழ்வு வரை ஏற்பட்ட வாழ்க்கை அனுபவம், கல்வி, பல்துறை நூல்களையும் கற்பதன் மூலம் பெற்ற அறிவு, ஆசிரியராக மாணவரைக் கற்பித்த உறவு, திருக்குறளைக் கற்றுத் தெளிந்த சிந்தனை, பிறருடைய வாழ்க்கைகளை அவதானித்ததன் மூலம் கண்டறிந்த உண்மைகள் எல்லாம் எந்தப் பிரச்சனை பற்றியும் ஆழமாக அணுகி ஆலோசனை வழங்கக் கூடிய திறமையைத் தந்தன எனக் கூறலாம்.

மு.வ.விடம் தமது பிரச்சனைகளைக் கூறி ஆலோசனை பெறவும் பலர் வருவர். அவர் தக்க அறிவுரை கூறி மனநோய்களைப் போக்கவல்ல மருத்துவராகவும் விளங்கினர்.

பரீட்சை நெருங்கும் வேளை பதட்டத்தோடு வரும் மாணவர்களையும் அவரது வீட்டில் பார்த்திருக்கிறேன்.

அவர்கள் பிரச்சனைகளை அமைதியாகக் கேட்பார். தானே தண்ணீர் வழங்குவார். பரீட்சை முறையில் அவருக்கு அத்தனை நம்பிக்கையிருக்கவில்லை. மாணவர்க்குப் பரீட்சைகள், போட்டிகள் வீண் தொல்லை தருவன என எண்ணி வருந்துவார். போட்டிகள் பொறாமை ஏற்படுத்தவல்லன எனவும் கூறுவார்.

இருப்பினும் மாணவர்க்கு வெற்றி பெற, கற்கவேண்டியவை பற்றி ஆலோசனைகள் வழங்குவார். பரீட்சை நெருங்கும் வேளை பத்திரிகைகள் படிப்பதை நிறுத்தி விடும்படி கூறுவார். பொழுது போக்குகள், சினிமா, விளையாட்டுகள் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு பரீட்சையில் தேற வேண்டியவற்றை மட்டும் கற்கும்படி கூறுவார்.

1960ம் ஆண்டு என நினைக்கிறேன் எதிர்பாராத சம்பவம் ஒன்று இரவில் தூங்க முடியாத அளவிற்கு எனக்குத் துயர் தந்தது. அத்துன்பத்தை ஆற்றத்தக்க நண்பர் கூட இலங்கையில் எவருமில்லை. மு.வ.விற்கே நீண்ட கடிதம் எழுதினேன். உடனேயே தபாலட்டையில் பதில் வந்தது.

குழந்தைகளுடன் விளையாடுங்கள், பொழுது போக்குகளில் ஈடுபட்டு ஓரிருவாரங்களைக் கழியுங்கள், மனநோய் ஆறிவிடும் என எழுதியிருந்தார். 'இவற்றில் குழந்தைகளுடன் விளையாடுங்கள்' மனக் கவலை போக்க என்ற அறிவுரை இன்றுவரை என் மனதில் நிலைத்துள்ளது.

பிறர் துன்பத்தையும் தன்துன்பமாக எண்ணும் மனது படைத்தவர் மு.வ. பலமாதங்கள் கழிந்த பின்னரே மு.வ.வை நேரில் காண முடிந்தது. அவ்வேளை முற்றாக அத்துன்ப நிகழ்ச்சி ஆறிவிட்டது. அதைப் பற்றிய பேச்சை எடுக்கவே நான் விரும்பவில்லை. ஆயினும் முன் எழுதிய அக்கடிதத்தின் சம்பவத்தை மு.வ. மறந்துவிடவில்லை. தன் மன நிலையைச் சொன்னார் :

“அந்தக் கடிதம் என்னையே அவ்வேளை வருத்தியது. உங்கள் மன ஆறுதலுக்காக எழுதினேன்.”

மு.வ.விற்கு வீண் மனநோவை ஏற்படுத்தினேனே என்று என் மனம் பேதலித்தது. இருப்பினும் கவலைபோக்க அவர் மூலம் ஒரு மருந்து கண்டது இன்றும் நினைவில் நிலைத்துள்ளது.

குடும்ப வாழ்வின் ஆரம்ப காலம் நமது கற்பனை போல இருப்பதில்லை. மனைவியாருடன் ஏற்படும் முரண்பாடுகள் விசித்திரமாகவும் கவலை தருவதாகவும் தோன்றின. அவை பற்றியும் மு.வ.விடமே திருமணம் முடித்த மறு ஆண்டு சென்னை வந்தபோது தெரிவித்தேன்.

மகாத்மா காந்தியின் வாழ்க்கையில் அவருக்கு அதிகப்பற்றும், மதிப்பும் இருந்தது. என் பிரச்சனைக்குப் பதிலாக மகாத்மாவின் வாழ்க்கையையே கட்டிக் காட்டினார்.

“மகாத்மாகாந்தி, கஸ்தூரிபாயுடன் எத்தனை கஷ்டப்பட்டார். வீட்டிலே அவரை மாற்றியெடுப்பதற்குப் பட்ட கஷ்டம் போல எவரும் சிரமப்பட்டிருக்கமாட்டார்கள்.” சிரித்தபடியே சொன்னார். மேலும் பலதடவை குடும்ப வாழ்க்கை, திருமணம் பற்றியெல்லாம் உரையாடியுள்ளோம்.

“குடும்ப வாழ்க்கை என்பது அறிஞர்கள் எதிர் பார்ப்பதுபோல போற்றுதற்குரிய அத்தனை சிறப்பான பிணைப்பல்ல”

மு.வ. கூறினார். அவ்வேளை அவரது கூற்று மிகத் துணிச்சலாகவே எனக்குத் தோன்றியது, 1966ல் எழுதிய ‘சடங்கு’ என்ற என் இரண்டாவது நாவலின் முன்னுரையில் நானும் எழுதினேன்.

திருமணம் ஒரு பரிசுத்தமான பிணைப்பு, அமைதியான சமுதாய வாழ்விற்கு அத்தியாவசியமானது என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் பிணைக்கப்படுபவர் வாழ்வை விட சடங்கு முறைகளே முதலிடம் பெறுகின்றன.

காலப்போக்கில் பெண்ணியம் பற்றிய ஆய்வின் பின்னர் திருமணம் பெண்ணடிமைத்தனத்திற்கு வித்திடும் அவசியமற்ற பிணைப்பு எனவும் குடும்பம் என்ற சிறை பெண்ணை மட்டுமல்ல ஆணையும் அடிமைப்படுத்துவதாகவும் பெண்ணின் விடுதலை யுடனேயே ஆணும் விடுதலை பெற முடியும் என எழுதினேன்.

விரக்தியான, கூலியற்ற வேலைப் பிரிவினையில் பெண் அதிக நேரம் உழைக்க நேரிடுவதும் பெண்ணை அடிமைப் படுத்துகிறது; வேலைப் பிரிவினை ஒழியாது, விடுதலை தேட முடியாது எனவும் என் எழுத்துகளில் அழுத்திக் கூறியுள்ளேன்.

10. பணம்

இலங்கையில் என்னுடைய பொருளாதார நிலைகளைப் பற்றி மு.வ. ஒரு தடவை வினாவிய போது சொன்னார்.

‘உங்கள் பெயரில் இருப்பது மட்டுமே பணம். மற்றவை பணமல்ல’.

மு.வ. வார்த்தைகள், அறிவுரைகள் அனுபவ முதிர்ச்சியில் உதித்தவை என்பதை அறிவேன்; நான் ஓரளவு விழிப்பாக இருந்த போதும் முற்றாகக் கடைப்பிடிக்க முடியவில்லை. காலப் போக்கிலேயே அவரின் கூற்றின் உண்மையை உணர்ந்தேன்.

சிறப்பாக 1983ல் நடைபெற்ற இலங்கையின் இனக் கலவரத்தின்போது பயங்கர பல அனுபவங்களைப் பெற்றேன். நண்பர்கள், உறவினரிடம் ஆபத்துக்குத் தந்த பணம் எல்லாவற்றையும் இழக்க நேரிட்டது. அதனால் பணம் உழைப்பது, சேமிப்பது ஆகியவற்றிலும் நம்பிக்கையிழந்தேன். அவ்வக் காலத்தில் அடிப்படைத் தேவைக்கு வேண்டிய பணம் இருந்தாலே போதும் என்ற கொள்கைக்கு வந்தேன்.

மு.வ.வும் பலருக்கு உதவுவதாகப் பணம் தந்து அவற்றை இழந்ததோடன்றி பகைமையையும் பெற்ற சில செய்திகளை அறிந்திருந்தேன். அந்த அனுபவக் கூற்றாகவும் அவரது அறிவுரையைக் கொள்ளலாம்.

மு.வ. வீட்டில் ஏற்படும் செலவுகளைக் கவனிக்க அவர் ஒரு தனித் திட்டத்தைத் தயாரித்து நடை முறைப்படுத்தினார். அதை என்னிடமும் தெரிவித்திருந்தார்.

பணத்தை வீட்டில் பொதுமையாக வைத்து வீட்டில் இராதா அம்மையார், மூன்று மக்களும் தத்தமது தேவைகளுக்கு எடுத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். பணத்தோடு கணக்கெழுதும் புத்தகமும் இருக்கும். அவரவர் தேவைக்கு எடுக்கும் பணத்தைப் பெயருடன் எழுதிவிட வேண்டும். இக்கொள்கை நடைமுறையிலிருந்தபோதே என்னிடம் சொல்லியிருந்தார். அதன் வெற்றி, தோல்வி பற்றிப் பின்னர் நான் விசாரிக்கவில்லை. இருப்பினும் அவரின் கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதாக எங்கள் வீட்டிலும் செலவு கணக்குகளைத் தவறாது எழுதுவதை மனைவி, பிள்ளைகளிடம் நடைமுறைப் படுத்தினேன்.

பெரும்பாலும் புதிய முக்கிய பணிகளில் ஈடுபடும்போது மு.வ. விடமே சொல்லிவிடுவேன். அவரது கருத்துகளையும் கேட்டுக் கொள்வேன்.

இரண்டு தொழில்களில் ஈடுபட வேண்டாம் என ஒருதடவை அறிவுரை கூறினார். ஒன்று அச்சத் தொழில், அடுத்தது பால் பண்ணை. பாரி நிலைய உரிமையாளர் செல்லப்பனின் பதிப்பகத்திற்குப் பல அச்சகங்களுக்கு அவர் அலைவதை விட்டு ஓர் அச்சகம் அத்தியாவசியமாயிருந்தது. நானே மு.வ. அறிவுரை கூறு முன்னர் அச்சகம் ஆரம்பிக்க பாரி செல்லப்பனிடம் அறிவுரை கூறினேன். இருப்பினும் அவர் கடைசிவரை அச்சகம் ஆரம்பிக்கவில்லை.

தவிர்க்க முடியாத சூழலில் கொழும்பில் ஓர் அச்சகத்தை நண்பர் ஒருவரோடு இணைந்து வாங்க நேரிட்டது. மு.வ. விடமும் சூழலைத் தெரிவித்தேன்.

“சரி போகட்டும். கணக்கெழுதும் தொழிலை நீங்களே வைத்திருக்க வேண்டாம்.” என அறிவுரை எழுதினார்.

அவரின் அறிவுரைப்படி அந்த வேலை மிகவும் இன்னலாகவே இருந்தது. ஒரு மானேஜரை வைத்தே நடத்தினேன். ஆடிட்டர் ஒருவர் வருமானவரிப் பகுதிக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டிய நாளோடு, பேரேடுகளை எழுதிவந்தார்.

6, 7 வருடங்களாக அச்சகம் எவ்வித வருமானமும் தரவில்லை. பின்னர் எதிர்பாராது நானே குடும்பத்தவருடன் அச்சகத்தில் இருந்து உழைக்க நேரிட்டது. அது கஷ்டமாக இருந்த போதும் பயன் தந்தது, பின்னரும் சலிப்பு ஏற்பட்டு அத்தொழிலை விட்டு அகதி நிலையில் தமிழ்நாடு வந்தேன்.

மனைவியாரின் பெயரிலேயே அச்சகம் வாங்கப்பட்டது. பின்னர் அவரால் லாபகரமாக அச்சகத்தை நடத்த முடியவில்லை. இருப்பினும் அச்சகக் கட்டிடமே அசையாச் சொத்தாக ஆறுதல் தருகிறது. அங்கு மாறி வரும் அரசியல் நிலையில் என்ன ஆகும் என்று எதுவும் கூறிவிட முடியாது.

அடுத்தது பால் பண்ணை வேண்டாம் என்றார். கொழுப்பில் பால் தரும் பசுவைச் சில காலம் வைத்திருக்க நேரிட்டது. அதனால் ஏற்பட்ட பிரச்சனையில் ஒரு வருடத்திலேயே அதை விற்றுவிட்டேன்.

மு.வ.விற்குப் பிடிக்காத ஒரு மிருகம் வெள்ளாடு. அது பயிர், புல், பூண்டுகளை வளரவிடாமல் குருத்தோடேயே கடித்துத் தின்றுவிடுகிறது என்பார்.

எனக்குப் பிடிக்காதது நாய். அதற்கேற்ற பல காரணங்களை நான் எழுதுவது மட்டுமல்ல கூறுவேன். அடிமைக் குணம், உழைக்காமல் உண்பது, தன் இனத்தையே வெறுப்பது, இறைச்சித் துண்டைக் கொடுத்ததும் திருட்டு எதிரியையும் வீட்டுள் நுழையவிடுவது, பணத்தைக் காப்பாற்ற பாங்குகள், அயன் சேவ்கள் இருப்பது பற்றியெல்லாம் கூறி கடித்துவிட்டால் வயிற்றில் 15 நாள் ஊசிபோட வேண்டிய கொடுமையையும் கூறுவேன்.

மு.வ. வீட்டில் ஒரு கறுத்த செவிட்டு நாய் இருந்தது. என் காரணங்களைக் கேட்ட பின்னர் 'இது மட்டும் இருந்து வாழட்டும் இனிமேல் நாய் வேண்டாம்' என்று சிரித்தபடி கூறினார்.

11. பாரி நிலையம்

பாரி நிலைய உரிமையாளர் செல்லப்பனுக்கும் மு.வ.வுக்கும்

இருந்த உறவு மிகப் பலமானது. பாரி செல்லப்பன் மு.வ. நூல்களின் விற்பனை உரிமை பெற்று உயர்ந்தாரா அல்லது மு.வ. பாரி செல்லப்பன் விற்பனை ஊக்கத்தால் வளர்ந்தாரா எனப் பலர் ஆராய்ந்து பேசிக் கொள்வதைக் கேட்டுள்ளேன்: இந்த ஆராய்ச்சி அவசியமற்றது. இருவரிடமுமே நாணயம், நம்பிக்கை, ஒருவரை ஒருவர் மதிக்கும் தன்மையை நானறிவேன். அதுவே இருவரது வெற்றிக்கும் காரணமாகும்.

பாரி, செல்லப்பன் ஓய்வாக எதையும் சிந்தித்துச் செயலாற்றுபவர்; செயலாக்கம் குறைந்தவர் எனச் சிலர் குறை கூறுவர். ஆனால் மற்றவர் பலரிடம் இல்லாத தனிச்சிறப்பு ஒன்றை நெருங்கிப் பழகியவர் நன்கு அறிவர். அதுவே நாணயம். கடந்த ஐந்து தசாப்தங்களில் அவருடன் பழகாத எழுத்தாளர், அறிஞர், புத்தக விற்பனையாளரைக் காண முடியாது. யாவருமே அவரது வெற்றிக்குரிய காரணத்தை அறிவர். அவர் என்றுமே பெரிதாக, ஆடம்பரமாக வாழ விரும்பியதில்லை. பாரி நிலையம் ஆரம்பித்த காலத்தில் எத்தனை சிக்கனமாக வாழ்ந்தாரோ அதே போலவே இன்றும் வாழ்கிறார். அவரது ஆடிட்டர் புத்தக வெளியீட்டுச் செலவு கணக்கு எழுத கார் வைத்திருங்கள் என வற்புறுத்திய வேளை மட்டும் ஒன்று வாங்கினர்.

கார் வைத்திருந்த வேளை அந்தக் காரில் பாரி செல்லப்பனுடன் மு.வ., மீனாட்சி புத்தக நிலைய உரிமையாளர் செல்லப்பன், நானும் செஞ்சிக் கோட்டை, திருவண்ணாமலை ஆதீனம், வேலூர் சென்று திரும்பியதும் மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சியே. அவ்வேளை பாரியிடம் பணியாற்றிய பரதன் காரோட்டி வந்தார். இரவு திரும்பும் வழியில் கார்

தொல்லை தந்தது. ஒரு வகையாகக் காரைச் சரிசெய்து சென்னை திரும்பினோம். பின்னர் செல்லப்பன் அக்காரையும் விற்று விட்டார். ஆட்டோ, அல்லது நடையிலேயே அவரை இன்றும் பார்க்கலாம். சந்தடி மிக்க மண்ணடி புதிய தெருவிலுள்ள அதே வீட்டிலேயே இன்றும் வாழ்கிறார்.

மு.வ. நூல்கள் மக்கள் மூவர், மனைவியார், திரு.வி.க. உயர்நிலைப் பள்ளி எனப்பிரிக்கப்பட்டபோதும் செல்லப்பனுடைய முயற்சியில் எல்லாம் தொடர்ந்து பதிப்பிக்கப்பட்டு விற்பனையில் உள்ளன. நாவல்கள் 13, இலக்கியம் சார்ந்தவை 24, கட்டுரை நூல்கள் 11, மொழி நூல்கள், கடிதங்கள், நாடகங்கள் என அறுபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை மு.வ. எழுதி வெளியிட்டார்.

கள்ளோ காவியமோ தவிர எந்த நூலுக்கும் ஓவியம் சார்ந்த அட்டைப்படம் போடப்படவில்லை. ஆரம்பம் தொட்டு வெளியிடப் பெற்ற அதே எளிய தோற்றத்துடனேயே இன்றும் மு.வ. நூல்கள் வெளிவருகின்றன. முன் பக்கங்களில் திரு. சு. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் எழுதிய அறிமுகம்.

நாவல்கள் பல பதிப்புகளாக வெளிவந்தன. இன்றும் மீள் பதிப்பில் 2000 பிரதிகள் அச்சிடப்படுகின்றன. இனிமேல் ஓப்செட்டில் எழுத்துப்பிழைகள் இன்றி வெளிவரும் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

12. பதிப்பகம்

மு.வ.வே பாரி செல்லப்பனை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். காலப்போக்கில் என் எழுத்துத் துறை வளர்ச்சிக்கும் பதிப்பகம் நடத்தும் அனுபவத்திற்கும் அதுவே துணையாயிருந்தது.

பாரி செல்லப்பன் அறிமுகமாகும் வேளை நான் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் மட்டுமே எழுதி வந்தேன். அவரின் ஊக்கத்திலேயே என் முதல் வெளியீடாக 'நல்லவன்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டேன். செல்லப்பனை என் கணக்கில் வெளியீட்டுச் செலவை ஏற்று, விற்பனை உரிமையை மட்டும் வைத்துக் கொண்டார்.

என் கதைகளை அவரிடம் தந்ததும் ராயப்பேட்டையிலுள்ள மாருதி அச்சகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு என்னை அங்கு சென்று புருப் திருத்தும்படி கூறினார். அங்கு அவ்வேளை தற்போதைய மூவேந்தர் அச்சக முத்து பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். புருப் திருத்துவதிலும் அவரும் உதவினார். பின்னர் நான் கொழும்புக்குச் சென்று விட்டேன். பாரி செல்லப்பனை மு.வ.விடம் முன்னுரை பெற்று நூலை வெளியிட்டு கொழும்புக்கு அனுப்பிவைத்தார். இவ்வாறு மு.வ.வுடைய முன்னுரையுடனே என் முதல் கதை நூல் வெளியீடு ஆரம்பமானது.

அதைத் தொடர்ந்து என் சிறுகதைத் தொகுதிகளான ஒரே இனம், சங்கமம் ஆகியன வெளி வந்தன. ஒரே இனத்திற்கு சிதம்பர ரகுநாதனும் சங்கமத்திற்கு வல்லிக் கண்ணனும் முன்னுரை எழுதினர்.

அத்துடன் ஈழத்து எழுத்தாளர் பலரது நூல்களையும் ஆண்டு தோறும் டிசம்பரில் சென்னை வரும்வேளை அச்சிடச் சென்று பாரி நிலையம் ஊடாக விற்பனைக்கு ஏற்பாடு செய்தேன். கலாநிதி

கைலாசபதியின் பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், தமிழ் நாவல் இலக்கியம், ஒப்பியல் இலக்கியம், அடியும் முடியும் ஆகியவற்றையும் வெளியிட்டேன். இளங்கீரனின் நீதியே நீகேள், என். ரகு நாதனின் நிலவிலே பேசுவோம். முத்துலிங்கத்தின் அக்கா, பெனடிக்ற் பாலனின் சொந்தக்காரன், அ.ந. கந்தசாமியின் வெற்றியின் இரகசியங்கள் உட்பட மேலும் பல எழுத்தாளர்களைத் தமிழ் நாட்டில் அறிமுகம் செய்து வைத்தேன்.

என் நாவல்களும் தொடர்ந்து பாரி நிலையம் விற்பனை உரிமையுடன் வெளிவந்தன. முதல் நாவலான நீண்ட பயணம் வெளியிடப்பட்டபோது பாரி செல்லப்பன், தமிழ் புத்தகாலயம் கணமுத்தையா, சோமலெ ஆகிய மூவரும் இணைந்து நியூவுட்லண்ட் ஓட்டலில் வெளியீட்டு விழா ஏற்பாடு செய்தனர். கி.வா.ஐ. தமையில் ஜெயகாந்தன், முன்னுரை எழுதிய அகிலன் எல்லோரும் வெளியீட்டு விழாவில் பங்கு பற்றினர்.

நீண்ட பயணம் நாவலைத் தொடர்ந்து அடுத்த ஆண்டுகளில் சடங்கு, செவ்வானம், தரையும் தாரகையும், போர்க் கோலம், மண்ணும் மக்களும் வெளிவந்தன. மண்ணும் மக்களும் நாவலைத் தொட்டு பாரி செல்லப்பனுக்குப் பல பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டன.

மு.வ.வும் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதமும் தலையிட்டுப் பிரச்சனையைத் தீர்த்தது தனிக்கதை.

டிசம்பரில் எழுத்துப் பிரதியுடன் வந்து இசை விழாவுடன் நூலையும் அச்சேற்றி திரும்பும் போது எடுத்துச் செல்வேன். முதற் பிரதியை மு.வ. விடமே தருவேன். அன்றிரவே படித்து விட்டு பாத்திரங்களைப் பற்றிச் சுவையாக விமர்சிப்பார். என் நாவல்களை நயந்து படித்ததோடு என் எழுத்துகளில் மு.வ. மதிப்பும் வைத்திருந்தார். அவர் சாகித்திய மண்டல புகழ் டிரஸ்டுக்கு எழுதிய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்ற நூலில் என் ஆரம்ப மூன்று நாவல்களையும் குறிப்பிட்டு எழுதியுள்ளார்.

பாரி செல்லப்பன் எழுத்துத் துறையிலும், நூல்கள் வெளியிடும் பதிப்பகத் துறையிலும் என்னை ஊக்கினர். பின்னர் கொழும்பில் புத்தக

வியாபாரம் ஆரம்பிப்பதற்கும் அறிவுரை வழங்கினர். அவருடன் கண முத்தையாவும் உதவினர். 1962ல் பாரதி புத்தக நிலையம் என்ற பெயரில் கொழும்பு புறக்கோட்டை மூன்றாம் குறுக்குத் தெருவில் மொத்த சில்லரை விற்பனை நிலையத்தைத் தொடங்கினேன். தவணைக் கடன் முறையில் எல்லோரும் நூல்கள் அனுப்பி உதவினர். 1964ல் குமரன் அச்சகத்தையும் கொழும்பில் வாங்கி அச்ச வேலையை விரிவாக்கினேன்.

1966ம் ஆண்டு என எண்ணுகிறேன். யுனெஸ்கோ (UNESCO) கொழும்பிலே எழுத்தாளர், அச்சகத்தார், பதிப்பாளர், நூல் விற்பனையாளர் ஆக நான்கு துறையினரையும் அழைத்து, புத்தக வெளியீட்டை முன்னேற்றுவதற்காக ஒரு கருத்தரங்கை நடத்தினர். அக்கருத்தரங்கில் நான்கு தகுதியும் பெற்றவனாக, அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் நானும் முதன் நிலையில் பங்கு பற்றினேன்.

ஆரம்ப காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து நாலு தசாப்தங்களாக இன்னும் பாரி செல்லப்பன் எங்களது எழுத்து வெளியீடு விற்பனைத் துறையில் உதவி வருகிறார்.

மு.வ. தன் எழுத்துகள் எல்லாவற்றையும் தானே வெளியிட்டு வந்தார். பாரி நிலையத்திற்கு விற்பனை உரிமை மட்டுமே தந்தார்.

மு.வ.வையே அவரது எழுத்துகளைப் பிறருக்கு உரிமை வழங்காமல் அவரையே வெளியிடும்படி திரு.வி.க. அறிவுறுத்தினார். அவருக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கும் என்பதைத் திரு.வி.க. ஊகித்திருந்தார். எளிய நடை, புதிய சிந்தனை, புதிய கருத்துகளைக் கண்டும் நவீன இலக்கியத்தில் அவர் வேருன்றுவதைப் பார்த்தும் கணித்திருப்பார். திரு.வி.க. ஆரம்பித்த எளிய நடையும் சிறிய வசன அமைப்பையும் மு.வ. மேலும் பலரும் பரவலாகப் படிக்கத்தக்கதாக ஜனநாயகப்படுத்தினார் என்றே கூற வேண்டும்.

மு.வ. எழுத்துலகில் நுழைந்த ஆரம்பகாலத்தில் திருக்குறள் தெளிவுரை நூல் ஒன்றையே சைவ சித்தாந்தப் பதிப்பகத்தாருக்கு ரூபா ஜநூறுக்குப் பதிப்புரிமையைத் தந்துவிட்டார். பல லட்சம் பிரதிகள் விற்பனையாகி இன்றும் முதல்தர உரையாக, எளிய உரையாக

விற்பனையாகிறது. மு.வ.வின் நூல்களை, பரவலாக விற்பனையான காலத்தில் அதன் உரிமையை மீள்ப் பெறும்படி நினைவூட்டிக் கொண்டேயிருந்தேன். இருப்பினும் மு.வ. விரும்பவில்லை.

மு.வ. தன் நூல்களில் 2000 பிரதிகள் மட்டுமே ஒரு தடவையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டு வந்தார். இன்றும் அத்தொகையே தொடர்கிறது. அவரது நூல்களின் விலை அதிகம் என்ற சிலரின் குறைபாடு உள்ளது. அது அவ்வாறில்லை. கொள்விலை, விற்பனைக் கழிவு ஆகியவற்றைக் கருத்திற்கொண்டே விலை நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

எளிமையாக, படம் எதுவுமற்ற அட்டையுடனேயே இன்றும் நூல்கள் வெளிவருகிறது. மு.வ. நூல்களின் படிமம் அப்படியே இன்றும் தொடர்கிறது.

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தை மட்டுமே புகழ்ந்து படித்து வந்த தமிழாசிரியர் பரம்பரையை நவீன தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஈர்த்து வந்த பெருமை மு.வ.வையே சேரும்.

தமிழில் எழுதி, நூல்களை வெளியிட்டு, வீடுகட்டி, மு.வ. மருத்துவமனை என ஒன்றையும் நிறுவும் சிறப்புப் பெற்றவர் அவரே.

‘என்னிலும் பார்க்க சிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆயினும் என் நூல்கள் விற்பனையாகின்றன’ என மு.வ. அதே மலர்ந்த சிரிப்புடன் அடக்கமாகக் கூறுவார்.

மு.வ. நாவல்களை விமர்சித்து, பல்கலைக்கழகத்தில் கற்கும் வேளை கைலாசபதி கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் ‘வீரகேசரி’யில் தொடர் கட்டுரைகள் சிலவற்றை எழுதினார். மனித சிந்தனையின் பிரதிநிதியாகவே மு.வ.வின் கதைப் பாத்திரங்கள் உள்ளன என எழுதினார்.

மு.வ.வைப் பார்க்க சோமலெ ஒரு தடவை வந்தபோது சோமலெ என்னிடம் கைலாசபதி பற்றி விசாரித்தார்.

“பல்கலைக்கழகத்தில் கற்கும் மாணவர். அறிவேன்” என்றேன். மு.வ. முன்னிலையில் சோமலெ கைலாசபதியைக் கண்டித்துப்

பேசினார். மு.வ. சிரித்தபடியே, 'அவரவர்க்கு விமர்சிப்பதற்கு உரிமை உள்ளது. எவ்வாறு எழுதினும் தவறில்லை' என கூறி, சோமலெயை அமைதிப்படுத்தினார்.

மு.வ. பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களின் நூல்களையெல்லாம் படித்திருந்தார். வேகமாக நூல்களைப் படிக்கும் ஆற்றலும் அவற்றை நினைவில் வைத்திருக்கும் திறமையும் கொண்டவர். ஜெயகாந்தன் எழுத்துகளையும் அவர் படித்துள்ளார். நான் மு.வ. வீட்டில் தங்கியிருந்த வேளை 'உன்னைப்போலொருவன்' என்ற தன் சினிமாப்படத்தை ஓரிரவு மு.வ.வையும் என்னையும் அழைத்து ஒரு மினி தியேட்டரில் போட்டுக் காட்டினார். மு.வ. பாராட்டினார்.

பின்னர் பூனா திரைப்படக் கல்லூரியில் படிக்கும் வேளையிலும் அங்கு அப்படம் திரையிடப்பட்டதையும் பார்த்து மகிழ்ந்தேன்.

மு.வ. விரும்பிப் போற்றிப் படித்தவருள் திருவள்ளுவர், இளங்கோவடிகள், காந்தியடிகள், திரு.வி.க, தாயுமானவர், இராமதீர்த்தர், காண்டேகர், பர்னாட்ஷா, சோமசெட்மாம் குறிப்பிடத்தக்கவர். மு.வ. எழுத்துகளிலும் இவர்களின் பாதிப்பும் படர்ந்திருப்பதைக் காணலாம்.

13. சமதர்மம்

மு.வ. சமதர்மக் கருத்துகளையே தொடர்ந்து பேசியும் எழுதியும் வந்தார். சுதந்திரம் வந்த பின்னர் சமதர்ம ஆட்சி மலரும் என நம்பிய பல லட்சம் மக்களில் அவரும் ஒருவர்.

இந்திய வறுமையை ஒழித்து விடக்கூடிய, ஏழைகள் மேல் பற்றுள்ள ஒரு சர்வாதிகாரியின் ஆட்சி ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை என்றும் கூறுவார்.

காங்கிரஸில் கதர் அதிகாரத்தின் சின்னமாகி விட்டது என்று கூறுவார். காங்கிரஸ் ஆட்சியில் சொத்துச் சேர்ப்பவர் பெருகி வருவதைப் பற்றி முரண்நகையுடனும் கூறுவார்.

“ஒரு வீடு மட்டுமே காலப்போக்கில் என்னால் வைத்திருக்க முடியும் என எண்ணியிருந்தேன். தற்போது இரண்டு வீடுகள் மட்டுமல்ல ஒரு பரம்பரையே கவலையின்றி வாழத்தக்கதாகச் சொத்துச் சேர்க்க முடிந்தது” என்றும் கூறுவார்.

தனிச் சொத்துடையால்தான் குடும்பப் பாதுகாப்புத் தேட முடியும் என்ற நிலை சமூக அமைப்பில் நிலவும் வரை மு.வ. கூற்றிலோ செயலிலோ எவ்விதத் தவறும் இல்லை.

மகாத்மா காந்திமேல் தனிப்பற்றும் அவரது தியாகத்தின் மேல் தனி மதிப்பும் இருந்தபோதும் சீனத்தலைவர் மாவோ மேலும் அவருக்குப் பற்றிருந்தது.

சீன-இந்திய எல்லைப் போர் நடைபெற்ற பின்னர் சீன நூல்களுக்கு இந்தியாவில் இறக்குமதித் தடையிருந்தது. இலங்கையில்

மாவோ எழுத்துகள் தமிழிலேயே தாராளமாகக் கிடைக்கும். சென்னை வரும் வேளை முக்கிய சில நூல்களையும் பிரயாண வேளை படிப்பதற்காக எடுத்து வருவேன். மாவோ மணிமொழிகளை மு.வ. என்னிடம் பெற்றுப் படிப்பார். வேறு மாவோ நூல்கள் உள்ளதா என்றும் கேட்டுப் பெற்றுப் படிப்பார்.

இந்திய-சீன எல்லைப் போர் நடந்த வேளையில் நான் சென்னையிலேயே இருந்தேன். இரவில் தெருவிளக்கே கிடையாது. மு.வ. என்னையும் அழைத்து அமைந்த கரைத் தெருவெல்லாம் இரவில் உரையாடியபடியே நடப்போம். 'எல்லைப்போர்' என்பதைச் சித்தாந்த ரீதியில் வேடிக்கையாகவே அவரால் பார்க்க முடிந்தது. இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் முடிந்து சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் அவரால் பரந்த உலகைப் பார்க்க முடிந்தது. அதனால் ஒவ்வொரு மொழி, இனத்தவரும் தமது மொழி, பண்பாடுகளைக் காப்பாற்ற அரசன் அமைப்பதில் தவறில்லை என்பதே அவர் கருத்து.

இந்திய மண்ணின் ஏற்றத்தாழ்வை நீக்க பெரு வெள்ளம் ஒன்று புரட்சியாக வந்து சமன்படுத்த வேண்டும் என்ற கற்பனையான சமதர்மக் கோட்பாட்டை மு.வ. வேண்டுகின்றார்.

கி.பி. 2000 நூலில் இத்தகைய தன் கற்பனைச் சமூகத்தையே எதிர்பார்த்து எழுதினார். 1947ல் எழுதி 50 ஆண்டுகள் ஆகி விட்டது. கி.பி. 2000க்கு மேலும் இரண்டு ஆண்டுகளே உள்ளன.

தன் வாழ்நாளிலேயே ஒரு சமதர்ம ஆட்சியை அவர் எதிர்பார்த்திருக்கலாம். இன்றைய சமூக அமைப்பு நிலையானதல்ல. அது மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. மேலும் ஒரு நூற்றாண்டில் அவரது கனவு நனவாகலாம். முதலாளித்துவ அமைப்பால் வறுமை, அறியாமை, வேலையின்மை, நோய் துன்பம் ஆகியவற்றை ஒழித்து விடமுடியவில்லை. சோஷலிசத்தால் மட்டுமே இச்சமூக நோய்களை அகற்ற முடியும்.

14. சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்த வேளை நோயுற்றிருந்தார். அவரைப் பார்க்கச் சென்றபோதே மு.வ.வை சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பதவியை அவரே ஏற்க வேண்டும் என வற்புறுத்தியிருந்தார். மு.வ. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் நிலை பெறுவதற்கு ரா.பி. சேதுப்பிள்ளையும் முக்கியக் காரணகர்த்தராக இருந்தார் என்றே கூற வேண்டும்.

பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் பதவியையும் அவரே பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கு மு.வ.வுக்காகச் சார்ந்து நின்று அரசியலாரையும் வலியுறுத்த எவரும் முயலவில்லை. மு.வ.வே எவரிடமும் முயல வேண்டாம் எனக் கூறியிருந்தாராம்.

திரு. சுந்தரவடிவேலுவைப் பெரியார் அவ்வேளை முதல்வராயிருந்த கலைஞர் கருணாநிதியிடம் சிபார்சு செய்து, கலைஞரும் கவர்னரிடம் தன் தேர்வைக் கூறிவிட்டதாகச் சென்னை வந்தபோது சோமலெ கூறியிருந்தார். மு.வ. அனைத்துத் தகுதி பெற்றிருந்தும் துணைவேந்தர் பதவி கிட்டாததையிட்டுப் பலரும் மனம் வருந்தியதை அறிவேன். மு.வ.வின் பேச்சைக் கேட்டு அரசியலாரிடம் அணுகாமல் அனைவரும் வாளா இருந்ததை நான் கண்டித்து சோமலெயிடம் கூறினேன். அரசியலாரிடம் சலுகை பெற வேண்டியிருந்தால் அது தானே வராது, அவர்களை அணுகியே தீர வேண்டும் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். வால்டர் லிப்மன் என்ற உலகப் புகழ்பெற்ற அமெரிக்க பத்திரிகைத்துறை அறிஞரும் எழுத்தாளரும் அப்படியே கூறுவார்.

ஒருவரின் தகுதியைவிட அரசியல் பயன்பாட்டையே அரசியல் தலைவர் முதன்மைப்படுத்துவர். சாகித்திய மண்டல திரைப்படத் தேர்வுத் தலைவராகப் பாலுமகேந்திரா இருந்தவேளை பிரதமர் நரசிம்மராவிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அவ்வேளை பால்க்கே அவர்சை சிவாஜிகணேசனுக்கு வழங்க வேண்டும் என நேரில் சிபார்சு செய்தார். பிரதமர் அது அரசியல் விஷயம் என்று கூறிவிட்டார்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் துணை வேந்தர் பதவி மு.வ.விற்குத் தவிர்க்கப்பட்டது. பின்னர் விமர்சனத்திற்கு உள்ளானது. மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தில் துணை வேந்தர் பதவி காலியானதும் மு.வ. நியமிக்கப்பட்டார்.

மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பல சீர்திருத்தங்களை மு.வ. கொண்டு வந்தார். தபால் மூலம் நடைபெறும் தொலைதூரக் கல்வி முறையை மு.வ.வே ஆரம்பித்து வைத்தார். இன்று அது பரவலாகி பட்டப் படிப்பை விரிவாக்கி விட்டது.

எப்பணியிலும் நிர்வாகத் துறையை அவர் விரும்பியதில்லை. இருப்பினும் தவிர்க்க முடியாது அப்பணியிலும் ஈடுபட நேர்ந்தது.

மதுரை சென்னை என்ற தொடர் பயணம் மட்டுமல்ல பல இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்கள், கல்விப் பீடங்களெல்லாம் சுற்றி வரவும் நேரிட்டது. அத்தோடு பிற நாட்டுப் பயணங்களிலும் ஈடுபட நேர்ந்தது. ஓய்வற்ற பணி, பயணமும் அவரது உடல் நலனைப் பாதித்தது என்றே கூற வேண்டும்.

15. தமிழிசைச் சங்கத்தில்

தமிழிசைக்கு மு.வ. முழு ஆதரவளித்து வந்தார். அதனாலேயே அண்ணாமலை மன்றத்தின் தமிழிசைச் சங்கத்தில் தேவாரம் பண் ஆராய்ச்சியிலும் ஆண்டுதோறும் பங்கு பற்றி ஆலோசனை வழங்கி வந்தார். மு.வ.வே பண்ணுடன் பாடத்தக்க பயிற்சியும் பெற்றிருந்தார். பலதடவை தமிழிசைச் சங்கத்திலும் வீட்டிலும் அவரின் குரலிசையைக் கேட்டிருந்தேன்.

ஆண்டுதோறும் தொடர்ந்து, குறிப்பாக அண்ணாமலை மன்றத்தில் நடைபெறும் தமிழிசை விழாவிடக்காக இலங்கையிலிருந்து நான் வருவது பற்றி முன்னரும் எழுதியிருந்தேன். காலையில் பண்ணாராய்ச்சி; மாலையில் இசைவிழா.

அன்றொரு தடவை இசைவிழாவிடற்கு மு.வ.வும் வந்திருந்தார். இடைவேளையின்போது மண்டபத்தின் வடக்குப் புறவெளிப் புறத்தில் மு.வ.வோடு நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தேன். மங்கிய ஒளி. மு.வ.வின் முதிய நண்பர் ஒருவரும் அவருடன் பேசுவதற்காக வந்திருந்தார்.

பேச்சாடலின் இடையே அந்த நண்பர் மௌனமாக நின்று என்னையும் பார்த்து விட்டு மு.வ.வை நோக்கித் திரெனக் கேட்டார்:

“இவர் தானே உங்கள் மூத்த மகன்”

எனக்கு மட்டுமல்ல மு.வ.விற்கும் இக்கட்டாகி விட்டது. இருப்பினும் மு.வ. அதே சிரிப்புடன் நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

“எப்படிச் சரியாகக் கணித்தீர்கள்?” எனக் கூறிச் சிரித்தபடியே அந்நண்பரையும் ஏமாற்றாத விதமாக என்னை இலங்கை நண்பர் எனக் கூறி அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

தியாகையர் தெலுங்கு மொழியில் மட்டுமே புலமை பெற்று தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவர். அவர் தமிழிசையை மட்டுமே அறிந்திருக்க முடியும். அவர் தான் வணங்கிய இராமர் மேல் தெலுங்கு மொழியில் மட்டுமே கீர்த்தனைகளைப் பாட முடியும். அவர் இந்தி மொழியில் மட்டும் புலமை பெற்றிருந்திருந்தால் தமிழிசையில் இந்திமொழிக் கீர்த்தனைகளைப் பாடியிருப்பார், தான் வணங்கும் தெய்வத்தைப் பற்றி. கர்நாடக சங்கீதம் என்பதற்கும் கர்நாடகத்திற்கும் ஏதாவது தொடர்பு காண முடியுமா! கர்நாடகம் என்பது பழமையானது என்றே தமிழில் அர்த்தம்.

இசையின் சிறப்பையும் வலிமையையும் மு.வ. நன்கு அறிந்திருந்தார். இசை மூலம் தவறான கருத்துகளையும் சிலரால் பரப்பி விட முடியும் என்ற அச்சமும் அவரிடம் இருந்தது.

16. மனைவியார்

மு.வ. தன் சொந்த மாமன் மகள் இராதாவையே திருமணம் செய்து கொண்டார். வீட்டு நிர்வாகத்தில் அவரே ஆதிக்கம் செலுத்தினார். கருத்துகள், கொள்கைகள் பலவற்றில் அவர்கள் முரண்பட்டபோதும் மு.வ. அவற்றை முரண்நகைச் சுவையாக எடுத்துக் கொள்வார்.

காலையில் நீராடி முடித்தபின் இராதாவின் பூசை அறையில் மணிஓசை கேட்கும். மு.வ. என்னிடம் கூட்டிக் காட்டிச் சிரிப்பார். இராதா தவிர அரசு, நம்பி, பாரி எல்லாருமே மதப்பிடிப்பு இல்லாதவரே.

என் மனைவி மீனாவும் அங்கு தங்கியிருந்த போது இராதாவிடம் மீனா கேட்டிருந்தார் :

“மு.வ. வீட்டிலேயே பூஜை செய்கிறீர்களே, என்ன கடவுள் இருக்கிறாரா?”

“சில வேளை இருந்தாலும்... இப்போது என்ன வந்தது. பூஜை செய்து வழிபட்டு விடுவோம்”

நீதிமன்றங்களிலும் சந்தேகம் ஏற்படும்போது அதன் பயனைக் குற்றவாளிக்கே தந்து விடுவர்.

ஒரு தடவை இராதா அம்மையாருடனும் அவர் உறவினருடன் திருப்பதிக்குக் காரில் பயணம் செய்த நினைவு வருகிறது. பயணத்திற்காக உணவு எல்லாம் தயாரித்து வந்திருந்தார். வழியிலே நீரோடும் ஓடை அருகே எல்லோரும் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டதும் நினைவில் உள்ளது.

வீட்டில் சைவ உணவு மட்டுமே சமைக்கப்படும். இராதா அம்மையார் வெளியே விருந்துக்குச் செல்லும் இடங்களில் அசைவ உணவும் உண்பார். இந்தியாவில் அகிம்மைச் கோட்பாடும் சைவ உணவும் மகாவீரர், புத்தர் போதனைகளின் பின்னரே ஏற்பட்டது என்பதை மு.வ.வும் கூறுவார்.

ஒரு தடவை மு.வ., இராதா, நானும் காலையில் சென்னையில் காரில் சென்று வந்தோம். திரும்பும் வேளை அமிஞ்சிக்கரை சந்தை அருகே டிரைவரைக் காலை நிறுத்தச் செய்து விட்டு இராதா காய் வாங்கி வருவதாகச் சந்தையுள் சென்றார். டிரைவருடன் நாங்கள் இருவரும் காத்திருந்தோம்.

மு.வ. கார் ஓட்டப் பழகியிருந்தார். இருப்பினும் பின்னர் ஓட்டும் வேளை சிந்தனை எல்லாம் தெருப் பயணம் ஆக்கிரமிப்பதாக எண்ணி விட்டுவிட்டார். டிரைவர் ஓட்டும் வேளை பிரயாணக் கவலையின்றி வேறு விஷயங்கள் பற்றி சிந்திக்க முடிகிறது என்றும் கூறுவார்.

மு.வ. வின் பொறுமையைச் சோதிக்கும் வரை காய் வாங்கச் சென்ற இராதா திரும்பவில்லை. அப்போதும் சிரித்தபடியே மு.வ. சொன்னார் :

“காய், கீரை விற்கும் பெண்ணிடம் அரையணாக் கணக்கில் பேரம் பேசி நேரம் கடத்துவார்கள். சேலைக் கடைக்குச் சென்றால் நூற்றுக் கணக்கில், கடைக்காரனிடம் பேரம் பேசுவது மதிப்புக் குறைவு எனப் பணத்தைத் தந்து விடுவர்.”

ஒரு தடவை காரில் இருந்த வேளை ஒரு பெண் அழுது கண்ணீர் வடியும் குழந்தையை அடித்துக் கொண்டிருந்தார். அக்காட்சியைக் கண்டு வருந்தும் வேளை மு.வ. சொன்னார் :

“அழுகிற பிள்ளையை மேலும் அடிப்பார்கள். சிரிக்கிற போதுமட்டும் கொஞ்சுவார்கள்.”

17. தமிழ் மொழி

என் மகள் குந்தவி நாலு வயதுச் சிறுபிடியாக இருந்தபோது தாயாரோடு மு.வ. வீட்டில் விடுமுறையில் வந்து தங்கியிருந்தாள். இராதா அம்மையார், அண்ணி எல்லோரும் வட ஆற்காட்டு உச்சரிப்பில் அங்கு வீட்டில் பேசிக் கொள்வதை அவளால் கிரகிக்க முடியவில்லை. யாழ்ப்பாணத் தமிழிலேயே பேசி, அதே உச்சரிப்பைக் கேட்டுப் பழகிய குந்தவியால் அங்கு பேசப்பட்ட தமிழை முற்றாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ஒரே இன, மொழி பேசுபவரிடைய ஏற்படும் விசித்திரமான வேறுபாடு.

குந்தவி தாயார் மீனாவிடம் கேட்டாள்: “இவர்களெல்லாம் தமிழர்களா?”

மொழி உச்சரிப்பு வேறுபாடுகளும் ஆங்காங்கே பிரச்சனை ஏற்படுவது பற்றிப் பலதடவை அனுபவத்தில் ஆங்காங்கே பஸ், உணவு விடுதிகள், ரெயில் பிரயாணம், தெரு விசாரணையின் போது பார்த்துள்ளேன். உடனே நான் பேசும் தமிழைப் புரிந்து கொள்ளப் பலர் கஷ்டப்படுகின்றனர். இரண்டாவது தடவையாகக் கூறவேண்டியும் நேரிடுகிறது.

“நீங்க மலையாளமா?” என்று கேட்பார். ‘நாகர்கோவில்’ என்று பதில் கூறினால் ஒப்புக் கொள்வர். இருப்பினும் இத்தொல்லை என் போன்றவருக்குத் தமிழக தென்மாவட்டங்களில் ஏற்படுவதில்லை.

“யான் கண்ட இலங்கை” என்ற பயண நூலில் யாழ்ப்பாணத்தவர் பேசுவது இலக்கணத் தமிழல்ல. ஓரளவு கொச்சைத் தமிழே என மு.வ.

குறிப்பிட்டது பற்றி கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் 'தினகரன்' நாளிதழில் விவாதமே நடைபெற்றது. யாழ்ப்பாணத்தவரின் தெளிவான உச்சரிப்பையும் பிற மொழிக் கலப்புக் குறைந்த பேச்சையும் கேட்கும் சென்னை போன்ற தமிழக வடபகுதிவாசிகள் அது 'இலக்கணத் தமிழ்' யாழ்ப்பாணத்தில் பேசப்படுகிறது என்று கூறிவிடுகின்றனர்.

அது விஞ்ஞான ரீதியாக மொழியை, உச்சரிப்புகளை அணுகிக் கூறப்படும் கூற்றல்ல. மொழியியலிலும் தக்க அறிவாற்றலுடன் கூடிய மு.வ. கருத்தில் தவறையில்லை.

என் நாவல் சிறுகதைகளில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கை, உரையாடலாக எழுதினேன். அவற்றைப் புரியத் தமிழகத்தில் பலரும் சிரமப்படுவதையும் அறிவேன். அது தவிர உச்சரிப்பு முறையும் வேறுபட்டதே. மலையாள மொழியைக் கேட்டுப் பழகியவர் இவ்வேறுபாட்டை நன்கு அறிவர்.

பேரறிஞர் பர்னாட்ஷா லண்டன் மாநகர தெருக்களின் பல்வேறு பகுதிகளில் பேசப்படும் ஆங்கில உச்சரிப்பு வெவ்வேறானது என 'பிக்மாலியின்' என்ற தன் நாடக முன்னுரையில் கூறியுள்ளார். பூவிற்கும் தெருப்பெண்ணை ஒரு ஆங்கிலப் பேராசிரியர் அழைத்து 'குயின் இங்கிலிஷ்' எனக் கூறப்படும் அரசவை, மேல்தட்டு வர்க்கத்தவரின் பேச்சு முறையைப் பயிற்றுவிப்பதே அந்நாடகமாகும். அந்நாடகம் 'மை பெயர் லேடி' (MY FAIR LADY) என சினிமாவாகவும் வந்து பாராட்டுப் பெற்றது. பர்னாட்ஷா ஒரு தடவை அமெரிக்காவிற்குச் சென்றபோது கூறினார் :

“இங்கிலாந்தும் அமெரிக்காவும் ஒரே மொழியால் பிரிக்கப்பட்ட இரு நாடுகள்” என முரண் நகையாகக் கூறியது உலகெங்கும் பேசப்படுவது; உச்சரிப்பில் மட்டுமல்ல சொற்பிரயோகங்களிலும் எழுத்திலும் கூட இருநாடுகளிடையேயும் வேறுபாடுகள் உள.

அதே போல இலங்கைத் தீவிலேயே யாழ்ப்பாணத் தமிழுக்கும் கிழக்குமாகாணத் தமிழுக்குமே வேறுபாடு உண்டு. மற்றும் மலையகத்தில் வாழ்பவரின் தமிழும் உச்சரிப்பும் ஓரளவு வேறுபடும்.

18. காண்டேகர்

மு.வ.விற்கு மராட்டிய எழுத்தாளர் காண்டேகர் மேல் நன்மதிப்பிருந்தது. அவரது எழுத்துகளையெல்லாம் தமிழில் படித்திருந்தார். அவரது கற்பனை வளமும் கதை சொல்லும் பாணியும் அவரைக் கவர்ந்திருந்தன.

கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.யின் மொழி பெயர்ப்பும் சரளமாக இருந்தது. தமிழில் எழுதப்பட்டது போலப் பெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. மேலும் கலை, கலாசாரத்திலும் தமிழ் நாட்டிற்கும் மகாராஷ்டிர மாநிலத்திற்கும் அதிக வேறுபாடு இருப்பதாகக் கூறுவதற்கில்லை. மதவழிபாட்டையும் முன் வைத்தே கூறலாம். அவரது நாவலில் வந்த கதாபாத்திரப் பெயர்கள் பலவற்றைத் தமிழ்நாட்டிலும் இலங்கையிலும் பார்க்கலாம். மு.வ.வின் கதை மாந்தரின் பெயர்களும் தனித்தமிழ் பெயர்களாகத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம் எங்கும் பரவியுள்ளன. இதுவும் மு.வ.வின் எழுத்தின் பரவலுக்கும் தாக்கத்திற்கும் மற்றோர் உதாரணமாகும்.

1958ம் ஆண்டு என எண்ணுகிறேன். இசைவிழாவிிற்காக வந்து மு.வ. வீட்டில் தங்கியிருந்த வேளை பம்பாய் செல்ல நேரிட்டது. அங்கிருந்து திரும்பும் வேளை காண்டேகர் முன்னரே அறிவித்தபடி பூனாவில் அவரது நூல் வெளியீட்டாளர் நிலையத்தில் கண்டு பேசினேன். நண்பராகித் தொடர்ந்து கடிதம் எழுதி வந்தேன். மு.வ.விடமும் கண்டு பேசிப் பழகியதைப் பற்றிச் சொல்லியிருந்தேன்.

அடுத்த தடவை காண்டேகரைப் பார்க்க கோல்ஹாபூரிலுள்ள அவரது இல்லத்துக்கே சென்றேன். அவர் வீட்டிலேயே மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்தேன்: என் உணவு பற்றி காண்டேகரின் மூத்த மகள் விசாரித்தார். காண்டேகருக்குத் தயாரிப்பதையே வழங்கும்படி கூறினேன்.

இலங்கையில் குரக்கன் மாவில் பிட்டு, ரொட்டி சாப்பிடுவது என் வழக்கமாகும். தமிழ் நாட்டில் அதன் பெயர் கேள்வரகு. மகாராஷ்டிரம் பிற வடமாநிலங்களில் ராகி என்பர். காண்டேகர் வீட்டில் ராகியிலேயே சில வகை உணவுகள் வழங்கப்பட்டன. அத்துடன் சப்பாத்தியும் கிடைத்தது.

காண்டேகரின் மூன்று பெண்களும் பையனும் என்னை நன்கு உபசரித்தனர். பையன் கோல்ஹாப்பூரில் முக்கிய இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று அறிமுகப்படுத்தினான். பிள்ளைகள் எல்லோரும் அவ்வேளை கல்லூரியிலும் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் படித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

திருக்குறளின் ஆங்கிலப் பிரதி ஒன்றையும் அவர் எழுதுவதற்கு விரும்பிய ஜெர்மன் 'ரிக்கு' என்ற கூர் நுனிப் பேனாவையும் அன்பளிப்புச் செய்தேன்.

காண்டேகர் மனைவியை இழந்திருந்தார். மூத்த பெண்ணே அனைத்தையும் நிர்வகித்துக் காண்டேகரின் முதுமைக்காலத்திலும் திருமணம் செய்யாமல் அவரைக் கவனித்து வந்தார்.

குடும்பத்தவரோடு காண்டேகரின் போட்டோக்கள் பலவற்றை எடுத்து வந்தேன். நேர்காணல் குறிப்புகளும் எழுதி வந்தேன்.

நண்பர் சோமலெ காண்டேகரைப் பார்த்துத் திரும்பியதும் அவர் பற்றிய கட்டுரையை எழுதச் செய்து படங்களுடன் அமுதசுரபியில் வெளியிடச் செய்தார். பின்னர் விஜய பாஸ்கரன் வெளியிட்ட 'சரஸ்வதி'யிலும்' காண்டேகர் பற்றிய கட்டுரை வெளிவந்தது.

காண்டேகரை மொழி பெயர்த்து தமிழில் அறிமுகப்படுத்திய கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீயே காண்டேகரை என்றும் நேரில் கண்டதில்லை.

மகாராஷ்டிரம் தவிர காண்டேகர் வேறு எங்கும் சென்றதில்லை. தாஜ்மகாலைப் பார்க்காமலே சிறந்த சிறுகதை ஒன்றை எழுதினார். 'பல சினிமாக்களுக்குக் கதை, வசனம் எழுதினார். சினிமாப்பணி என்றும்

நிலைக்கவில்லை. எழுத்துப் பணிகளே தொடர்ந்து நின்று என்னை அறிமுகப்படுத்துகிறது. நீங்கள் இலங்கையிலிருந்து கூட வந்தீர்கள்! என்றார்.

“இத்தனை வளமான உவமான, உவமேயம் எப்படி வந்தது?”

‘காளிதாசனைக் கற்றே கற்பனை வளம், உவமான உவமேயங்களுடன் எழுவதில் பயிற்சி பெற்றேன் என்றார்.

யயாதி நாவலுக்கே ஞானபீடப் பரிசு கிடைத்து. முதல்தடவை டில்லி சென்றார்.

காண்டேகரின் நாவல் பாத்திரங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டினேன். அவர் சிரித்து விட்டுச் சொன்னார் :

“நாவல் எழுதிய பின்னர் அவற்றை மறந்து விட்டேன்”

காண்டேகரைத் தமிழ்நாட்டுக்கு அழைத்துப் பாராட்டி மதிப்பளிக்க வேண்டும் எனவும் மு.வ. விரும்பினார். தமிழ்நாடு வரும்படி காண்டேகரையும் வேண்டினேன். அவர் பிரயாயணத்தை அத்தனை ஆர்வமாக விரும்பவில்லை. உடல் நலனும் அதற்கு இடம் தராது என்பதும் ஒரு காரணமாகும்.

மு.வ. மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் துணை வேந்தராக இருந்த வேளை 1973 பிப்ரவரியில் கோல்ஹாபுருக்கும் ஒரு தடவை செல்ல நேரிட்டது. அவ்வேளை காண்டேகரை அவர் வீட்டிற்குச் சென்று நேரில் கண்டு பேசினார். அதை விவரித்துக் கலைமகளில் ‘காண்டேகரைக் கண்டேன்’ என்ற நீண்ட கட்டுரை ஒன்றும் எழுதினார். மு.வ. காண்டேகரைக் கண்டு எழுதிய பின்னர் அவரை நேரில் கண்டு என்னால் விபரம் அறிய முடியவில்லை.

புனா திரைப்படக் கல்லூரியில் 1976-ல் குறுகிய காலப் படிப்பு முடிந்து கோல்ஹாப் பூர்வழியாகப் பங்களூர் திரும்பினேன். அவ்வேளை காண்டேகரின் மூத்த மகள் கட்டிய புதிய இல்லத்தில் இரு நாட்கள் விருந்தினராகத் தங்கினேன். அவ்வேளையே காண்டேகர் ஞானபீடப் பரிசு பெறப் பூறப்பட்டார். தமிழ்நாடு திரும்பிய சில மாதங்களில் அவரது மரணச் செய்தி அறிந்து வருந்தினேன்.

அவர் பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்த போதும் சாதி, மதப் பிரிவுகளை எதிர்த்தார். மூன்றாவது பெண் சாதிவிட்டுக் காதலித்தார். திருமணத்திற்குக் குடும்பத்தில் எதிர்ப்பு வந்தது. “இத்திருமணத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர் மட்டும் வரட்டும். மற்றவர் பற்றி கவலையில்லை” என்றார்.

என் திருமணத்திற்குக் காண்டேகருக்கும் அழைப்பு அனுப்பினேன். ஆங்கிலத்தில் வாழ்த்து வந்தது : “தங்கள் வீடு சொர்க்கமாகட்டும்”. காண்டேகரின் நூற்றாண்டு நினைவு இவ்வாண்டில் மகாராஷ்டிரத்தில் கொண்டாடப்படுகிறது.

காண்டேகரின் நாவல்கள், சிறுகதைகள் இந்தி, வங்காளம், கன்னடம் போன்ற மொழிகளில் வெளியிடப்பட்ட போதும் தமிழில் வெளிவந்த தபுகழ் மற்ற மாநிலங்களில் கிடைக்கவில்லை. காண்டேகரும் இவ்வுண்மையை ஒப்புக் கொண்டார்.

கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீயின் சிறப்பான மொழிபெயர்ப்பும் ஒரு காரணமாகலாம். இதில் வேடிக்கை என்னவெனில் கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ அவர்கள் காண்டேகரை என்றும் நேரில் கண்டதில்லை. தமிழில் வெளிவந்தவற்றிற்கு உரிய ராயல் டி அவருக்குக் கிடைத்ததில்லை என்பதையும் அறிவேன். அதைப் பற்றிக் காண்டேகரும் கவலைப்படவில்லை. தன் கருத்துகள் பரவுவதையே வேண்டினார்.

19. கடைசி சந்திப்பு

1971 ஜனவரி முதல் வாரத்தில் மு.வ. எழும்பூர் ரெயில் நிலையத்திற்கே வந்து என்னைத் திருச்சி வழியாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு விமானப் பயணம் செய்ய வழியனுப்பி வைத்தார். அவர் எழும்பூர் நிலையத்திற்கு வரவேண்டிய தேவையில்லை. இருப்பினும் என் பாதுகாப்புக் காரணமாகவே வந்திருந்தார் என்பதைப் பின்னர் ஊகிக்க முடிந்தது, மு.வ.வை அன்றே பிரிந்தேன். பின்னர் நேரில் கண்டதில்லை.

பிறரை வருந்தக் கூடிய செய்திகளை அவர் கூறுவதை எப்போதும் தவிர்ப்பார். தன் மக்களிடம் கூட வருத்தம் தரும் செய்திகளைக் கூறமாட்டார். அந்த உண்மையைப் பல தடவைகள் நான் கவனித்துள்ளேன். அச்செய்திகளைச் சிரித்தபடியே சில தடவை என்னிடம் கூறியுள்ளார். அவற்றைக் கேட்டு நானே வியப்புற்றேன். மற்றைய தந்தையர் என்றால் முரண்பட்டு சண்டை நடந்திருக்கும். புதிய கட்டுப்பாடுகள் போடப்பெற்று சிலவேளைகளில் நிலைமைகள் மோசமடைந்தும் இருக்கலாம்.

வீட்டில் எவ்விதக் கண்டிப்புமே கிடையாது. போதிய சுதந்திரம் அனைவர்க்கும் வழங்கினார். சில வேளைகளில் தவறு எனத் தெரிந்தும் அவர் திருத்தவோ, கண்டிக்கவோ முயலவில்லை. ஆலோசனை கேட்பின் மட்டுமே தன் கருத்தைக் கூறுவார்.

1971 ஜனவரியில் ரெயில் நிலையத்தில் விடைபெற்றுப் பிரிந்த பின்னர் அவரைப் பார்க்க முடியவில்லை. 1971 ஏப்ரலில் இலங்கையில் நடைபெற்ற சிங்கள விடுதலை முன்னணி இளைஞரின் கிளர்ச்சி நடைபெற்றது. அவ்வாண்டில் வெளிவந்த 'மண்ணும் மக்களும்' என்ற என் நாவல், 1970ல் வெளியிடப்பட்ட போர்க் கோலம் நாவல் என்

அரசியல் கோட்பாடு பற்றிய இந்திய அரசின் சந்தேகம் ஆகியன தொடர்ந்த ஆண்டுகளில் சென்னை வரத் தடையாயிருந்தன. அக்கிளர்ச்சியில் தமிழர் எவரும் பங்கு பெறவில்லை. இருப்பினும் இந்திய அரசு சந்தேகப்பட்டது.

மு.வ. மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தரானார். இடையிடையே கடிதங்கள் மட்டும் எழுதினேன்.

இடையில் டாக்டர் அரசு, மனைவியார் கலா, அவர்கள் மகன் புகழேந்தி விடுமுறையில் கொழும்புக்கு வந்திருந்தனர். அப்போதும் மு.வ. தமது வைத்தியத்தைத் தடுக்கும் பிடிவாதம் பற்றிக் கூறிக் குறைபட்டார்.

ரெயிலில் கடைசிப்பெட்டி மூன்று புறமும் கண்ணாடி. மலைநாட்டு இயற்கை வளங்களைப் பார்த்து மகிழக்கூடிய காட்சிக் கூடமாக அமைந்த தனி ரெயில் பெட்டியில் காலை 7 மணியிலிருந்து மாலை 4 மணிவரை பிரயாணம் செய்தோம். என் மனைவியார், மகன் குமரனும் வந்திருந்தனர். கண்டி வழியாக நுவரெலியா வரை சென்றோம். அப்பயணம் பற்றி அரசுவைக் காணும் போதெல்லாம் நினைவூட்டிக் கூறுவார்; வாழ் நாளில் என்றும் மறக்கமுடியாத பயணம்.

கண்டி, திருகோணமலை, கதிர்காமம் சென்றோம். கதிர் காமம் செல்லும் வழியில் என் நண்பர் செல்வராசா ஓட்டிய கார் தெருவில் சறுக்கி (slip) திரும்பி ஒரு மதிலில் அடிபட்டு நின்றது. கார் தவிர எவருக்கும் காய மேற்படவில்லை. பிரயாணத்தைக் கதிர்காமம் வரை தொடர்ந்து இரவு கொழும்புக்குத் திரும்பினோம்.

அரசு கொழும்பில் எங்களுடன் தங்கிய காலமெல்லாம் மு.வ.வின் சென்னை - மதுரைப் பயணம், வேலை நெருக்கடி தரும் தொல்லைகள் பற்றியே அடிக்கடிப் பேசிக் கொண்டோம்.

1951ல் சிறுவனாகத் தமிழ் விழாவிற்கு மு.வ. குடும்பத்தவருடன் யாழ்ப்பாணம் வந்த அரசு பின்னர் திருமணமாகி, புகழேந்தி என்ற சிறுவனுடன் விமானத்தில் கொழும்புக்கு வந்ததும் வியப்பான நிகழ்வே.

புகழேந்தியின் திருமணம் திருச்சியில் நடைபெற்ற போது நேரில் என் மகன் குமரன் கொழும்பிலிருந்து வந்து பங்கு கொண்டான். அவ்வாறு மு.வ. குடும்பத்தவரும் பரம்பரைத் தொடர்பாகியதும் வியப்பே. அது இன்றுவரை நீடிக்கிறது.

மு.வ.பிற நாடுகளுக்குப் பல்கலைக்கழக அலுவலாகச் செல்லும் தேவை ஏற்பட்டது. லண்டன் மாநகரில் என் தம்பியர் இருவர் வசிப்பது பற்றி ஏற்கெனவே கூறியிருந்தேன். பயணம் செய்ய நேரிட்ட போது தம்பியரின் முகவரிகள் தந்திருந்தேன்.

தெட்சணாமூர்த்தி என்ற தம்பியரிடம் மு.வ. சென்றிருந்தார். தம்பியின் மனைவி யோகேஸ்வரி மு.வ.வை அழைத்து லண்டன் மாநகரிலுள்ள முக்கிய இடங்களையெல்லாம் காண்பித்தார், மு.வ. நன்றி கூறி எனக்கும் கடிதம் எழுதியிருந்தார். மைத்துனி யோகேஸ்வரியைப் பின்னர் கண்டபோது லண்டன் மியூசியம் நூலகத்தில் மு.வ. அதிக நேரம் கழித்ததாகக் கூறினார்.

பின்னர் மு.வ. பிரான்சு, ஜெர்மனி, இத்தாலி, கிரேக்கம், எகிப்து, ஆபிரிக்கா, அமெரிக்கா, ரஷ்யா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளுக்கும் பிரயாணம் செய்தார்.

20. முரண்பாடு

பேச்சு வடிவம் வேறு, அச்சேறும் எழுத்து வடிவம் வேறு, மேடையில் பேசுவற்றையெல்லாம் நாம் எழுதி விடுவதில்லை. அதே போல எழுத்தில் எழுதுபவற்றையெல்லாம் மேடையிலோ, பிற இடத்திலோ பேசி விடுவதில்லை. அதே போல நாம் நண்பரோடு கலந்துரையாடுவதையெல்லாம் அச்சில் எழுதி விடுவதில்லை.

மு.வ. வழக்கமாகப் பேசும்போது கூறிய கருத்துகள் எனக்கு முற்றும் சரியாகவே பட்டது. அவற்றைச் சிலவேளை என் கருத்துப் போலவும் எழுதிய போதும் எவரும் அத்தனை சிரத்தையோடு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

குறிப்பாகத் திருக்குறளில் சில குறள்கள் பற்றி மு.வ. என்னோடு உரையாடும்போது ஒரு சில முரண்பாடுகள் பற்றி விவாதித்தோம், ஒன்று.

வள்ளுவர், 30 வாய்மை என்ற அத்தியாயத்தில்

பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின்
அறம்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று (297)

பொய்யாமை எனும் அறத்தை அழுத்திக் கூறிய வள்ளுவர், அத்தியாயம் 33 கொல்லாமையில்,

ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்று அதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று (323) என்றார்.

இணையில்லாத ஓர் அறமாகக் கொல்லாமை நல்லது; அதற்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துக் கூறத்தக்கதாகப் பொய்யாமை நல்லது - மு.வ. தெளிவுரை.

வாய்மையை முதன்மையாக அழுத்திக் கூறிய வள்ளுவர் 25 குறள்கள் தள்ளி வாய்மைக்கு இரண்டாவது இடம் தந்து கொல்லாமைக்கு முதலிடம் தருகிறார்.

மு.வ. இந்த முரண்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டார். ஆயினும் முதற் குறளுக்கு (297) பின்வருமாறு தெளிவுரை எழுதினார். பொய்யாமை ஆகிய அறத்தை உண்மையாகவே போற்றி வாழ முடிந்தால் மற்ற அறங்களைச் செய்தலும் நல்லது ஆகும்.

வள்ளுவரில் என்ன குறை கண்டாலும் அவற்றைக் கூறவிடாமல் விளக்கம் கூறுவோரே பெரும்பான்மையினர்.

ஒரு சிலரிடம் இந்த முரண்பாட்டைக் கூறிய போது வள்ளுவர் எப்பொருளை எடுத்தாலும் உயர்வு நவிச்சியாகவே கூறிவிடுவார். இங்கும் வெவ்வேறு தலைப்புகளில் அவ்வாறே கூறியுள்ளார் எனச் சமாதானம் கூறினர்.

மு.வ. முற்றாக ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கிய மற்றொரு குறளும் உண்டு.

அன்பு, அடக்கம், அருள், கொல்லாமை, அறம் எல்லாம் கடைப் பிடிக்கப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்திய வள்ளுவர் செங்கோன்மை என்ற அதிகாரத்தில்,

கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களை கட்டதனோடு நேர் (550)

எனக் கூறியுள்ளார்.

பயிரைக் காப்பாற்றக் களை எடுப்பது போல கொடியவர் சிலரைக் கொலைத் தண்டனையில் அரசன் ஒழிக்கலாம் என்பதாக மன்னனின் கொலைத் தொழிலை வரவேற்பது வியப்பானதே. சாதாரண உயிர்க் கொலையை எதிர்ப்பவர் 'ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை' என்றவர் மனித உயிர்களைப் பற்றி கவலைப் படாதது போல் தோன்றுகிறது. மு.வ.வும் வியப்புடனேயே இக்குறளை நோக்கினார்.

திரு.வி.க.வின் தோல்விகள் சிலவற்றைத் தவிர்த்ததே தன் வெற்றிக்குக் காரணம் எனவும் மு.வ. கூறுவார். அதே வேளை திரு. வி.க. கூறிய அறிவுரைகளையும் மு.வ. கடைப்பிடித்தார்.

ஒன்று, தன் எழுத்துகளை மு.வ. தானே தொடர்ந்து வெளியிட்டது. இரண்டாவது அவர் போல அச்சகம் நடத்தமுயலாதது. திரு.வி.க. நூல்கள் வெளிவராமல் பதிப்புரிமைப் போர் பல காலம் நடந்தது. மு.வ. தன் நூல்கள் எல்லாவற்றையும் மக்கள் மூவருக்கும் மனைவியாருக்கும், அவரே தலைமையேற்று நடத்திய திரு.வி.க. உயர் நிலைப் பள்ளிக்கும் பிரித்துப் பதிப்புரிமைகளை எழுதியிருந்தார். அதனால் அவர் மறைந்து 23 ஆண்டுகளின் பின்னரும் நூல்கள் எல்லாம் தொடர்ந்து வெளியிடப் பெற்று விற்பனையில் உள்ளன.

தனிச் சொத்துகளைப் பகிர்வதில் சில முரண்பாடுகள் இருக்கலாம். அவை பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. எழுத்துகள் எல்லாம் தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதுவே அவரது வெற்றியின் நடைமுறை.

மு.வ. அறிவுரைப்படியே என் எழுத்துகளையும் நானே வெளியிட்டு வருகிறேன். பாரி நிலையத்திற்கு விற்பனை உரிமை தருகிறேன்.

21. மறக்கமுடியாதவை

மு.வ. எந்த நெருக்கடியான விடயத்திலும் பதட்டமடைய மாட்டார். பிறருடன் பழகுவதில் மட்டுமல்ல கல்வி, கேள்வி, பதவியிலும் உயர்ந்து நின்றவர். இருப்பினும், அவற்றைப் பெரிதுபடுத்தாமல் சிறு பிள்ளைகள் போலவும் நடந்து கொள்வார். குன்னூரில் பூங்காவில் விளையாடியது என் நினைவில் தொடர்ந்து நிற்கிறது.

இது தவிர வீட்டிலே சிறிய மீன் வளர்ப்புத் தொட்டி (AQUARIUM) ஒன்றைச் சில காலம் வைத்திருந்தார். சிறிய பலவண்ண மீன்கள் நீரில் ஓடி விளையாடுவதைப் பார்த்து மகிழ்வார். வேலைப்பளு பிற கவலைகளை மறந்துவிட மீன்களின் ஓட்டமும் விளையாட்டையும் பார்க்கலாம் என்று கூறுவார். அரசு மகன் புகழேந்தி சிறியவனாக இருந்த போது தீபாவளி, பொங்கலின் போது பல்வேறு பட்டாஸ் வெடிகளும் வெடித்து வேடிக்கை காட்டுவார். கொழும்பிலிருந்து சாக்லெட் கொண்டு வந்து நாஸ்தோறும் தருவதால் புகழேந்தி என்னை 'சாக்லெட் மாமா' என அழைப்பான்.

மு.வ., நண்பர்கள், பிறர் மேல் காட்டிய அன்பைப் பற்றிப் பலர் கூறியுள்ளனர். என்னால் இன்றும் மறக்க முடியாதவை பல.

நான் கொழும்பிலிருந்து வரும் நாளை அறிந்ததும் அங்கே வீட்டிலுள்ள பப்பாளி மரங்களிலிருந்து பழங்கள், முற்றிய காய்களைப் பறித்து வைப்பார். எனக்குப் பப்பாளிப் பழம் நன்கு பிடிக்கும் என்பது மட்டுமல்ல கொழும்பில் நாள் தோறும் விரும்பி உண்பதையும் அறிந்திருந்தார்.

இசை விழா முடிந்து நேரங்கழித்து வந்து மணி அடித்ததும் எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்து இரவுணவை எடுத்து வைப்பார்.

பின்னர் நான் சாப்பிட ஆரம்பித்ததும் அருகில் இருந்து பேசியபடியே பப்பாளிப் பழத்தை நடுப்புறமாக இரண்டாக வெட்டி, ஸ்பூனுடன் சாப்பிடத் தருவார். அவர்கள் மரத்தின் பழங்கள் சிறியனவாகவே இருக்கும். இரவுணவு மு.வ.வே தருவது பற்றி முன்னரும் குறிப்பிட்டேன்.

நாற்பது வயதானால் உணவில் எண்ணெயைக் குறைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பார் மு.வ..

மற்றவர் உணவு வழங்கும் போதும் மேலும் அதிகம் சாப்பிடும்படி விருந்தாளியைக் கூட வற்புறுத்தக் கூடாது என்பார். உப்பையும் சர்க்கரையையும் குறைத்துக் கொள்வது நல்லது என்று சொல்வார்.

காலைக் கடன்களை முடிக்க நீர் தந்து உதவுவதோடு குளிப்பதற்கு வெந்நீர் கலந்து விடுவது மு.வ. போன்ற உயர்ந்த மனிதர் செயலாற்றுவதை மறந்துவிட முடியாது. எனக்கே அவர் செய்யும் அவ்வதவிகளைப் பெறுவது கஷ்டமாக இருக்கும்.

சென்னையில் அண்ணா ஆட்சியின் போது நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மகாநாட்டின் போது அங்கு தங்கியிருந்தேன். வேறு ஒரு விருந்தினர் வந்திருந்தார். எனக்கு மாடி அறையில் கட்டில் தந்து கொசு வலையும் கட்டிவிட்டார். நான் தூங்கு முன்னரே பிரிட்டிஷ் பேராசிரியரும் மு.வ. நண்பருமான ஆஷர் திரென வந்திருந்தார். அவருக்காக. என் கொசுவலை கட்டிய கட்டிலைத் தர நான் தயாராயிருந்தேன். இருந்தாலும் மு.வ. எனக்குத் தந்த சலுகையை மீண்டும் திரும்பிப் பெறாமல் ஆஷரை பாயில் அதே மாடி அறையில் படுக்கச் செய்தார். வேறு மேலதிக கொசுவலையும் அவ்வேளை இருக்கவில்லை.

மு.வ. வீட்டில் தங்கிவிட்டு கொழும்புக்குத் திரும்புவதற்கு இரண்டு நாட்கள் முன்னாகவே 'என் வேலைகளை ஒதுக்கிவிட்டேன். பிரிவுக்கு இரண்டு நாட்களே உள்ளன. உங்களுடன் உரையாடிக் கழிப்பேன்' என்று மு.வ. சிரித்தபடி கூறி விட்டு பேசிக் களிப்பதையும் மறக்க முடியாது.

22. மறைவின் தாக்கம்

கொழும்பு மாநகரில் இருந்த போது திடீரென ஒரு நாள் மாலை மாநிலச் செய்தியில் மு.வ.வின் மரணச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது. அந்த அதிர்ச்சியை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. விம்மி, விம்மி அழுதேன். என் மனைவி மீனா ஓடிவந்து அணைத்து முதுகைத் தட்டி ஆறுதல் கூற முயன்றார்.

பின்னர் இரவும் மறுநாட் காலையும் நண்பர் பலர் போன் செய்தனர். பலருடனும் பேசி மறுநாள் பகலையும் கழித்தேன். ஆனால் மீண்டும் மாலையில் தனிமை ஏற்பட்டதும் மு.வ.வுடன் பழகிய காலத்து நினைவுகளும் வந்து என் இதயத்தைத் தாக்கின. துயரத்தைத் தாங்க முடியாமல் மீண்டும் வாய்விட்டு அழுதேன். மீண்டும் ஆறுதல் கூற ஓடிவந்த மனைவி மீனாவின் மார்பில் முகத்தைப் புதைத்து அழுதேன். என் தாயார், தந்தையை இழந்த போது மட்டுமே இவ்வாறு அழுத நினைவு வந்தது. இருப்பினும் அவ்வேளை உறவினர் நண்பர்கள் அருகே இருந்தனர்.

எங்கோ பிறந்து வாழ்ந்து சில காலம் பழகிய நண்பரின் மறைவின் நினைவு எவ்வாறு இத்தனை துக்கத்தை என் இதயத்தில் ஏற்படுத்தியது என்பதற்குச் சரியான விடையை என்னால் இன்றும் காண முடியவில்லை.

பின்னர் அடுத்த ஆண்டு மே மாதத்திலேயே தமிழ்நாடு வர முடிந்தது. அவ்வேளை நண்பர்களுடன் பல்வேறு இடங்களில் தங்கினேன். சென்னையில் தங்கியபோது மு.வ.வின் வீட்டுக்கு உடனே செல்லத் துணிச்சல் ஏற்படவில்லை. சில நாட்கள் கழித்து மனத்தெரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டே மு.வ. வீட்டுக்குச்

சென்றேன். மணியை அழுத்த முடியவில்லை. கதவைத் தட்டினேன். இராதா அம்மையாரே கதவைத் திறந்தார். அங்கும் என் நெஞ்சம் உடைந்தது போல விம்மி, விம்மி அழுதேன். இராதா அம்மையாரே நெருங்கிவந்து ஆறுதல் கூறினார்.

அதன் பின்னர் மு.வ. வீட்டிற்குச் செல்வதே மனக் கஷ்டமாக இருந்தது. இராதா அம்மையாரைப் பார்க்க மனநோவுடன் செல்வேன்.

பின்னர் 1983 ஜூலையில் கொழும்பில் நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தின் பின்னர் சென்னை வந்த போதும் மு.வ. வீட்டில் தங்கியிருக்க எல்லா வசதிகளும் இருந்த போதும் என் மனம் இடம் தரவில்லை. அவ்வேளை இராதா அம்மையார் மட்டுமே அந்தப் பெரிய வீட்டில் தங்கியிருந்தார்.

அரசு அண்மையிலேயே சொந்த வீட்டில் குடியேறி விட்டார். பாரி அடுத்த வீட்டை விட்டு அண்ணாநகர் சென்றிருந்தார். நம்பி ஆழ்வார் போட்டையில் பழைய வீட்டில். பாந்தியன் தெரு எழும்பூரில் பாலுமகேந்திரா நண்பர் ஜோஸ் என்பவர் வீட்டில் தனி அறை தந்து அங்கு தங்கினேன். இடையிடை இராதா அம்மையாரை உடல் நலம் விசாரிக்கச் செல்வேன்; அந்த வீட்டில் நுழைவதே மனநோவு ஏற்படுத்தியது. பழைய நினைவுகள் வந்து மனதை வருத்தின.

இராதா அம்மையார் விழுந்து காலுடைப்பட்டிருந்த வேளை ஒரு தடவை சென்றிருந்தேன். கண்ணீருடன் கூறிய பல குறைகளை அவர் நாவினால் கேட்டுக் கவலையடைந்தேன். மு.வ. இல்லாத குறையை அவ்வேளையும் உணர்ந்தேன்.

மு.வ. மறைந்த பின்னர் இராதா அம்மையாரிடம் செல்பவர் குறைந்துவிட்டனர்.

முன்னர் பல பொங்கல் தினங்களை மு.வ. வீட்டில் கழித்துள்ளேன். அந்த நினைவில் சென்னையில் தங்கியிருந்ததால் பொங்கலன்று மு.வ. வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன்.

“முன்னராயின் எத்தனை பேர் இங்கே பொங்கல் நாளில் வந்து செல்வர். இன்று பாருங்கள் எவர் இங்கே வந்தனர்?. நீங்க மட்டுமே வந்தீர்கள்” என மனநோவோடு கூறினார்.

“என் புகழெல்லாம் அவரோடு போய் விட்டது” என்றும் மனம் நொந்தார்.

இராதா அம்மையார் ஒளிவு மறைவின்றி எப்பொழுதும் வெட்டொன்று துண்டிரண்டாகவே பேசுவார். தீர்மானங்கள் எடுப்பதிலும் தயங்கமாட்டார்.

மு.வ. நோயுற்ற வேளை முக்கிய நண்பர்களையே மு.வ.வை வீட்டு உள்ளே சென்று பார்க்க அவர் அனுமதிக்க வில்லை என்ற குறையையும் சிலர் கூறக் கேட்டேன்.

இராதா அம்மையாரின் மரணத்தின் அன்று நான் சென்னையில் இருக்கவில்லை. மறு நாளே அந்த வெறுமை வீட்டிற்குச் செல்ல முடிந்தது. பின்னர் அன்னார் மறைவை ஒட்டி நடைபெற்ற சடங்கில் ஓரிரவு கலந்து கொண்டேன். அதன் பின்னர் அந்த வீட்டிற்கு நான் சென்றதில்லை. செல்லம்மாள் தெரு வழியே சென்றதுமில்லை.

அரசுவின் வீட்டிற்கு மட்டும் இடையிடை சென்று வருவேன். எந்த மாதம் தவறினும் மார்ச் 9ம் நாள் தவறாது அதிகாலையில் செல்வேன். அன்று அரசுவின் இரண்டாவது மகன், மு.வ. பேரன் வரதராசனின் பிறந்த நாள்: அன்றே என் பிறந்தநாளானமுகும்.

212028

515079

டாக்டர் மு.வ.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழக வரலாற்றிலும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் தமிழ்ப் பேராசிரியர் டாக்டர் மு. வரதராசனார் அவர்களின் சீரிய தமிழ்த் தொண்டு முதன்மையான இடம் பெறுவதாகும். அவர் ஈடு இணையற்ற பெரும் எழுத்தாளராக விளங்கினார். உலகத் தமிழர்களின் உள்ளங்களைக் கவர்ந்த முதல் தமிழராக அவர் திகழ்ந்தார். “மு.வ.” என்ற செல்லப் பெயர் ஒலிக்காத தமிழ் இல்லங்களும் நல் உள்ளங்களும் இல்லை எனலாம்.

அன்பில் நெகிழ்வு, அறிவில் தெளிவு, ஆக்கத்தில் ஊக்கம், வாழ்வில் எளிமை, உண்மையில் உயிர்ப்பு, உழைப்பில் ஓய்வின்மை, கொள்கையில் உறுதி, இயற்கையில் ஈடுபாடு, துன்பத்தில் துணைநிலை, புலமையில் ஆழம், ஆராய்ச்சியில் நடு நிலைமை, இல்லத்தில் துறவு, பதவியில் பகட்டு இன்மை, புரட்சியில் முதன்மை, பண்பில் சால்பு, அறத்தில் நம்பிக்கை, புகழில் மயங்கா நிலை, செல்வத்தில் செருக்கின்மை, விளம்பரத்தில் விருப்பின்மை, தமிழில் தமிழ் நெஞ்சம் கொண்டவர் ஆவார். நம் நெஞ்சம் மறவாத தமிழ் நெஞ்சத்தின் பெருவாழ்வு இதுவே.

சு. திருநாவுக்கரசு, எம்.ஏ., எம்.எட்.